

België - Belgique
P.B.
8400 OOSTENDE 1
3/4637
P 706130

Vissers & tattoo's VII

Pladijs is Vis van 't Jaar

VLZ vzw
Wandelaarkaai 7
8400 OOSTENDE

Z 53 Van Eyck is als nieuw

Schipper Luc Louagie is kwaad

De 500 woorden van Nicole.

Nicole Derycker is een geboren Oostendse, dochter en kleindochter van vissers. Tot haar 27ste woonde ze in de Stad aan Zee, daarna spoelde ze weg naar Brugge, Antwerpen en Watou en belandde uiteindelijk terug in Oostende. Voor HVVB schrijft ze maandelijks een column in minder dan 500 woorden.

Weer verenigd

De zon! Eindelijk! Een zacht gloeien op gezicht en handen. Een verblindend blikeren op de deinende watermassa. Zand glijdt tussen tastende vingers. Het geurt! We kunnen het weer ruiken! Mouwen en broekspijpen worden opgerold, schoenen komen in de rugzak terecht bij de fles water en de boterhammen met kaas. Voetzolen betasten voorzichtig het mulle zand, stappen dan vol vertrouwen verder, de vloedlijn tegemoet. Onder ons gewicht, het tere geluid van krakende schelpen. Een eerste kelletje. Warm. Hier is het water warm maar hoe zal het zijn, daar aan de rand van de oneindigheid? We zijn het helemaal verleerd, dat ontbloten van de huid, dat uittrekken van schoenen en sokken, dat kwetsbaar in contact komen met zon en wind en zand en gebroken schelpen. Het vraagt zelfs een beetje moed om het bijna vergeten plezier weer aan te gaan. We moeten het erkennen: samen met de kou en het donker van een ellendig lange winter blijkt een murw makende onverschilligheid in ons doorgedrongen. Tot in ons beendermerg. Het eeuwig deinende wezen daar voorbij dijk en strand was in onze beleving verworden tot een grijze, kille, niet tot respons te verleiden aanwezigheid. Verdwenen de gevoelens van bewondering, van verering bijna. Zelfs ons denken kon ons niet langer overtuigen dat zij en wij ooit geliefden waren. Ja, het is veel te lang geleden dat we elkaar diep in de ogen keken. Veel te lang geleden dat we in haar binnen gingen.

But now is the day and now is the hour! Op dit vroege ochtenduur ligt het strand er nog verlaten bij. Daar waar de laatste golfjes zich droogkabbelen, vliegt een groepje aalscholvers schuw weg als we naderbij komen. Drie pogingen eer ze zich in de lucht kunnen verheffen. Scherpe nagels onderstrepen de

afzetpogingen in het zand, daarachter stempelt een bleke stront het opstijgen af.

'Ik moet plassen.' Ik kijk opzij, achterom. Nog steeds geen kat te zien. Ook de duinrand ziet er verlaten uit. De kust is veilig, letterlijk, geen GASboetes in het vooruitzicht. Hurken.

Water in water. Het geluid van een rits die geopend wordt. Een meter van me vandaan klettert een stevige straal de zee in. Ik bewonder de perfecte boogvorm.

Twee stoute kinderen die plassen in de zee.

Wie plast er mee? Wie plast er mee?

Een gevoel van baldadigheid vervult ons, een lach borrelt op, baant zich een weg naar buiten.

Broek omhoog. Rits dicht. We blijven nog even staan, stappen dan pletsend verder. Diep ademen we de zilte lucht in, tasten met de blik de horizon af, glimlachen om het schreeuwen van een meeuw die, buit in snavel, zijn achtervolgers van zich af probeert te schudden.

Thuis. We zijn weer thuis. In wat ontembaar zichzelf is. In wat eeuwig doorgaat. In wat op deze aardkloot de meest perfecte uitbeelding van oneindigheid is. De herinnering aan het afgescheiden zijn vervaagt en lost op. Zoals het een waanidee betaamt.

Nicole Derycker
foto: Jo Clauwaert

Van Nicole Derycker verschenen al verschillende boeken. In het najaar wordt een nieuw werk van haar gepresenteerd. De handen van de tijd wordt uitgegeven door de Nederlandse uitgeverij Aspekt. Het is een verhaal dat ondergedompeld werd in een eeuwenoude Indiase filosofie.

GARDEC

VJ n.v. Tel. 050 54 45 41
Fax 050 54 58 37

Scheepsherstelling
Afwerking nieuwbouwschepen
Metaalkonstruktie
Draai-, frees- en schaafwerk
Inox- en aluminiumconstructie
Verhuur telescopische kranen

SDS n.v. Tel. 050 54 51 78
Fax 050 55 03 67

Leveren, plaatsen en herstelling van:
alle dieselmotoren
keerkoppelingen, pompen, compressoren e.a.
DROOGDOK
Schroeven en schroefassen
Las- en leidingwerk

Bureel - Werkplaatsen:
Boomkorstraat 7/8 - 8380 Zeebrugge
GSM 0477/41 20 93
24u / 24u

HET VRIJE VISSERIJBLAD

Onafhankelijk magazine
van de zee
ISSN: 0776-6912

MEDEWERKERS:

Jo Clauwaert, Robert Coelus, Filip De Bodt, Walter Debrock (†), Nicole Derycker, Juul De Vocht, Zio Joris De Voogt, Don Fabulist, Peter Flynn, Peter Holvoet-Hanssen, L.A. Inghelbrecht, Jan Lamote, Frank Neyts, Jef Klausning(†), Antoine Légat, Marc Loy, Chris Meyers, Eddy Serie, Geert Cyriel Tavernier, Flor Vandekerckhove, Louis Vande Castele, Isabelle Van Eeghem, Jacques van Harten (†), Marnix Verleene, Katrien Vervaele, Guido Walters (†).
Gasten: Daniël Eyland
Vormgeving: cdvproductions@skynet.be

Redactie te bereiken op

0474 53 88 00

E-mail: het.visserijblad@telenet.be

Facebook: www.facebook.com/HetVrijeVisserijblad

www.visserijblad.be

V.u.: Flor Vandekerckhove
Brusselstraat 12, Bredene

UITGEVERIJ:

VZW Liefkemores.

Redactie, publiciteit en

alle correspondentie:

HVB, Brusselstraat 12,

8450 Bredene

Omslagfoto: Jo Clauwaert

Losse nummers: **3,99 euro**

Abonnementen!

* Jaarabonnement België

(12 opeenvolgende nummers startend vanaf de betaling) door overschrijving van 30 euro op rekening

384-0596581-18 van

Het Visserijblad, met vermelding

abo HVB.

* Jaarabonnement Nederland

(12 opeenvolgende nummers, startend vanaf de betaling) door overschrijving

van 52,00 euro op

de Belgische ING-rekening van

Het Visserijblad (IBAN):

BE50 3840 5965 8118 (BIC): BBRUBEBB.

Vermelding: abonnement HVB.

Is dat niet prachtig? Dit tijdschrift wordt tachtig!

Dit tijdschrift is in 2013 tachtig geworden. Daar gaan we een feest rond brouwen. En omdat dit blad de dingen anders aanpakt dan we dat in de sector gewoon zijn, zal ook dit feest anders zijn: geen vishapjes, geen redevoeringen van prominenten, geen 'peptalk' over duurzaamheid... Wel literatuur, rock, poëzie, blues en punk!

Op zondag 28 juli verlaten we de visserijkaaien en begeven we ons naar het etablissement op de Zeedijk 10 in Oostende waar Vrijstaat O zijn thuisbasis heeft. 's Morgens onder-vraagt literatuurjournalist *Carlos Alleene* daar onze uitgever *Flor Vandekerckhove* over diens roman *Amandine* waarin opgang, bloei en neergang van de Oostendse vissers-gemeenschap beschreven wordt. Voorwaar een heus literair moment waarmee we aan (een deel van) onze zelfopgelegde taak voldoen: *de visserscultuur naar de wal brengen*. Wie wil weten hoe de wal op het boek *Amandine* reageert, kan die zondag om 11 uur gratis komen luisteren. Deze activiteit wordt mede gesteund door de Oostendse boekhandel *Corman*.

Maar onze zelfopgelegde taak bestaat uit twee delen. We willen niet alleen de vissers-cultuur naar de wal brengen. *We willen ook de cultuur van de wal naar de visserij brengen*. Daarom nodigen we al onze lezers uit op het concert dat we die zondag vanaf 20 uur in Vrijstaat O organiseren. Daar zullen onze *Peter Holvoet-Hanssen*, *Bruno Deneckere & Friends* en de uit de USA overgevlogen *Jon Langford* u ongetwijfeld op een onvergetelijk muzikaal & poëtisch moment vergasten. Al wie eerder een van deze kunstenaars bezig gezien heeft, weet dat het de moeite zal zijn om ze nu ook samen aan het werk te zien. Want ja, er zal van het vaderland weg gejamd worden. Gratis omdat het feest is!

Vanwege het feestcomité 80 jaar Visserijblad

PS.: Omdat de drukkers met vakantie gaan verschijnt het eerstvolgende nummer van Het vrije Visserijblad pas op 9 augustus; dus na het feest. Noteer bijgevolg nu al in uw agenda: zondag 28 juli !

B.V.B.A. S & S

Jofra Shipping & Trading

Postbus 51 • B - 9060 Zelzate

Tel: +32 (0) 9 361 00 04 • Fax: +32 (0) 9 360 60 04

GSM: +32 (0) 477 952 450

E-mail: jofra.jan@gmail.com

Web: www.bvba-sens-jofra.be

- Aan- en verkoop van alle visserij-schepen
- Aan- en verkoop van alle motoren / koppelingen
- Alle toeleveringen / reparaties
- Inbouw van alle merken motoren en koppelingen
- Tevens uw adres voor al uw sloop- en sanerings-schepen

A l'ostendaise

Op 31 mei werd A l'Ostendaise in het museumschip Amandine voorgesteld. De pers was massaal aanwezig. (Eigen foto)

Oostende, 29 en 30 juni - Het Zeeheldenplein wordt ingepalmd door twintig chef-koks van evenveel Oostendse restaurants. Onder het uitnodigende motto 'Kom proeven' gaan ze er open en bloot aan de slag met vis en schaaldieren uit de Noordzee. Fijnproevers maar ook nietsvermoedende wandelaars genieten van wat die chefs ervan gemaakt hebben.

Hiermee wordt A l'ostendaise op gang geschoten, een initiatief waarbij de vissers de Oostendse chefs uitdagen om van juli 2013 tot september 2014 maandelijks een nieuwe creatie te maken van vissen en schaaldieren die alhier aangevoerd worden. De 'vis van de maand' zal telkens vier weken lang een menu op de kaart van de restaurants bepalen. Zegt Pieter Craeymeersch van Toerisme-Oostende daarover: 'Op bepaalde dagen schuift de visser zelfs mee aan tafel aan en vertelt over zijn boeiend leven op zee en zijn dagelijkse vangst.' Dat zou op iedere eerste vrijdag van de maand gebeuren in twee welbepaalde restaurants waarvoor de inrichters naar de site www.ostendaise.be verwijzen. A l'Ostendaise... Het is een term die vele ladingen dekt. Voor de initiatiefnemers van de promotiecampagne is

het ongetwijfeld een verwijzing naar het streekgerecht *sole à l'ostendaise*. Maar ook de destijds befaamde Oostendse oester luisterde naar de naam *l'Ostendaise* of zelfs naar *Royal Ostendaise*. En dan is er nog Brel die een *Ostendaise* bezong, maar dan niet als streekgerecht: 'Er zijn twee soorten mensen / Er zijn de levenden / En zij die op zee zijn.' Maar altijd verwijst de term naar de lange traditie die Oostende met de zee verbindt. Dat is ook nu weer het geval.

Langoustines

Wat Pieter Craeymeersch ook zegt is dit: 'Als eerste wordt gestart met de enige echte Oostendse langoustines.' Hij ziet dat we de wenkbrauwen fronsen, maar dat maakt hem niet van streek, want hij vervolgt: 'Deze kaderen in het OOLA project, dat de Oostendse langoustine opnieuw op de kaart wil zetten. Elke chef die deelneemt krijgt een pakketje langoustines mee naar huis, waarmee hij culinair en creatief aan de slag kan gaan. De chefs gaan de uitdaging aan.' Ooit was de Oostendse visserij effectief

CREVITS

**IMPORT - EXPORT - ALLERLEI KETTINGEN EN KETTINGMATTEN
ANKERS - HERBRUIKBARE MATERIALEN - VISSERIJBENODIGDHEDEN
RUBBER BOLLEN EN RUBBER RINGEN**

Marcus Gerardsstraat 12, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 48 33
Kotterstraat 42, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 45 85
Ankerstraat 20, 8400 Oostende. Gsm: 0475 30 39 87
Fax: 050 54 79 11
Telefoneren vanuit Nederland: +32 50 54 48 33

Het campagnebeeld is overal in de stad te zien. Daarop staan een kok en een visser samen de waar aan te prijzen. De chef is een fotomodel (om geen van de deelnemende restaurants voor te trekken), de visser is echt. Luc Bogaert (O 62 Dini) bepaalt mee het gezicht van de campagne. (Foto Pieter Clichteur)

bekend om de aanvoer van langoustines, maar die tijd ligt inmiddels wel ver achter ons. Er werd de jongste jaren vanuit België niet meer gericht op langoustines gejaagd. De sector probeert daar nu weer verandering in te brengen, want het land dreigt zijn quotum op deze soort te verliezen.

Een project werd opgestart. Zou Oostende weer een echte aanvoerhaven van langoustines worden? Het blijkt verre van zeker te zijn.

Oostendenaars of Hollanders

De 'Belgische' vloot is inmiddels voor 35 % in handen van Nederlandse eigenaars en ook het vlootsegment van de potentiële langoustinevissers ontsnapt niet aan deze cijfers. Al vlug werd ook duidelijk dat vooral Nederlandse eigenaars in het project (en de bijhorende subsidies) geïnteresseerd waren. De vaartuigen die meteen intekenden (Z 525, Z 474, Z 402 en Z 468) worden bemand door vissers die het gereformeerde geloof aanhangen: er mag niet gewerkt worden op zondag. Dit houdt in dat er gevaren wordt van maandag tot vrijdag zodat de langoustine logistiek gezien onmogelijk op een normale wijze tijdig in de Vlaamse Visveilingen kan zijn (enkel de N 350 kan op maand-, woens- en vrijdagen aanvoeren). Ook de O 187 werd omgebouwd tot langoustinevisser, maar ook dat schip vaart volgens bovenvermeld geloofsprincipe, en dit geldt ook voor het recent omgebouwde vaartuig Z 85. Het rapport van het OOLA-project zegt verder dat ook de rederijen van de N 57, Z 575 en Z 738 op middellange termijn plannen om hun vaartuig te verbouwen (een beslissing afhankelijk van garnaalprijzen en de resultaten van de boomkorvisserij en bijgevolg zeer onzeker). (*)

Imago

Enkel de O 13 is als echt Vlaams vaartuig gestart met de langoustinevisserij en naar verluidt overweegt de N 58 op

langoustines te gaan jagen. Voorwaar een mager beestje om het over 'de Oostendse langoustine' te hebben die 'weer op de kaart' gezet wordt. Journalistieke eerlijkheid gebiedt ons om deze kritische noot aan het verhaal toe te voegen. De vispromotie richt zich hoe langer hoe meer op minder bekende vissoorten, ook al opdat de druk op de kassuccessen van de visserij (tong...) zou afnemen. Zo krijgen we in de loop van de campagne ook maandmenu's te zien van gerechten op basis van steenbol, pollak of hondshaai.

Naast het gastronomisch aspect heeft *A l'ostendaise* ook een informatief luik. Zo wordt er veel aandacht besteed aan een maritieme wandeling, waarop mensen naar verluidt een blik gegund zou worden 'achter de schermen van de Vismijn'. Deelnemers krijgen er een 'beter inzicht in de hedendaagse visserij, en meer bepaald in de alternatieve, duurzamere technieken die door de Belgische reders geïmplementeerd worden aan boord van hun vissersvaartuigen.' In de wandeling zijn een reeks maritieme locaties opgenomen. Voor die wandeling werd tegelijk een app ontwikkeld die gratis gedownload kan worden op de smartphone. Zelf vissen kan trouwens ook. Daarvoor wordt het toeristenschip *Franlis* ingezet, waarop liefhebbers zich aan de sportvisserij met de lijn te buiten kunnen gaan. Dat mag allemaal samen iets kosten. Het hele project ontvangt bijna 37.000 euro Vlaamse steun, de provincie West-Vlaanderen gooit er evenveel tegenaan. Uit Europa komt er bijna 135.000 euro aangewaaid en ook de Stichting Duurzame Visserijontwikkeling stort 105.000 euro op de rekening. Wie wil weten welke restaurants er deelnemen, hoe en wanneer de wandelingen doorgaan, wanneer er zee gekozen wordt, welke vissen en gerechten er op de kaart staan... kan terecht op de site www.ostendaise.be.

Flor Vandekerckhove

(*) Al die gegevens komen van de website www.oolavis.be, waarop de vorderingen van het langoustineproject publiek gemaakt worden.

Ioan Victor, voorzitter van SDVO, benadrukt in zijn speech de inspanningen van de sector om duurzaam te gaan vissen. (Eigen foto)

Visserijpionier Luc Louagie dreigt vaarbevoegdheid te verliezen

Schipper Luc Louagie (N 95 Jonas II) kan er niet om lachen. *'Ik ga er geen doekjes om winden. Het loopt echt de spuigaten uit. De visserij bestaat vandaag vooral uit keuringen, controles en cursussen, mocht de zgn. progressieve spelling vandaag nog gelden dan zou men kunnen spreken van de drie k's: keuringen, controles en cursussen.'*

Wat is er gebeurd? Om de vijf jaar worden vissers, net zoals alle andere zeelui, wettelijk verplicht o.a. een zgn. *basic safety training* te volgen. Deze training voldoet aan de criteria opgesteld in het internationaal verdrag STCW (*Standards in Training, Certification and Watchkeeping*).

Voor de Belgische vissers worden de kosten (750 €) van de training gedragen door het Zeevissersfonds. De training zelf wordt georganiseerd door de VDAB-Zeebrugge. Hij duurt 5 dagen en bestaat uit kennis van persoonlijke overlevingstechnieken; van brandpreventie en brandbestrijding; van EHBO; van persoonlijke veiligheid, samenwerken in nood en gebruik van het reddingsvlot.

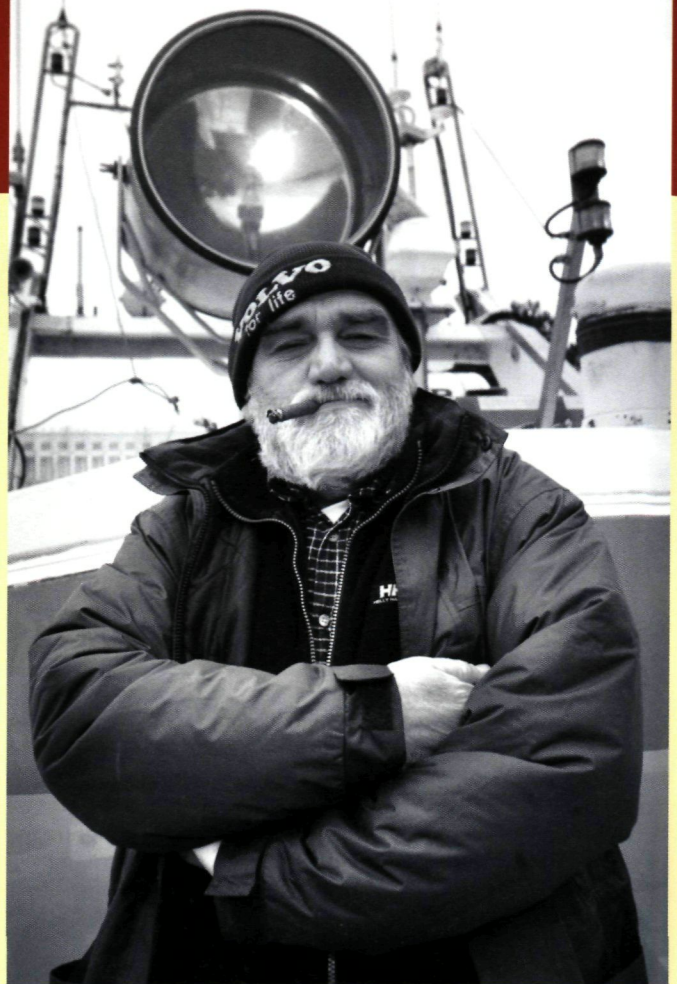
Vroeger konden vissers die de laatste vijf jaar 360 dagen gevaren hadden aan die training ontsnappen, maar deze uitzondering geldt vandaag niet meer. Ook schipper Luc Louagie moest zich bijgevolg inschrijven, maar dan wel tegen zijn zin:

'Ik ben vierenvijftig. Het is nu zesentwintig jaar dat ik de Jonas II voer. En nu opeens zou ik moeten aantonen dat ik op zee mijn plan kan trekken! Dat ze die cursussen aan jonge mensen geven, kan ik begrijpen, maar aan oude ratten zoals ik is dat toch niet besteed.'

Ondanks al die tegenzin nam hij aan de training deel. Hij moest wel: *'Ik heb een week school moeten lopen. Ik ben ervoor naar Zeebrugge en Roeselare moeten trekken. Ik heb overal aan deelgenomen, ook aan een cursus stabiliteit voor boomkorvaartuigen, alhoewel ik dat voor mijn scheepje helemaal niet nodig heb. En dan moest ik ook nog eens het water in. Nu moet je weten dat ik al dertig jaar niet meer gezwommen heb, dat ik astma heb en daarom over zo'n "puffertje" beschik. Ik heb dat dus geweigerd. Men heeft me nog proberen te overhalen door het "pro forma" toch te doen, in kniehoog water, om als 't ware mijn goede wil te tonen, maar ik zit zo niet in elkaar; als ik 't belachelijk vind dan ga ik daar geen tierelantijntjes rond maken. Dan is een neen een neen.'*

Mannentaal dus, maar schrikken deed Louagie wel toen hij zich vervolgens met de aldus bekomen paperassen naar het monstertkantoor begaf. *'Daar wees men me erop dat het documentje betreffende de "personal survival" niet bij het dossier ingesloten zat, dat het dossier bijgevolg onvolledig was en dat mijn vaarbevoegdheidsbewijs niet zou kunnen hernieuwd worden.'*

Zonder dat bewijs kan schipper Louagie niet meer in zee trekken. En het document waarover hij nu nog beschikt vervalt op 7 juli. Louagie: *'Gaat het nu nog niet slecht genoeg met de visserij? Mijn rederijte stelt wel vier mensen te werk. Moeten ook die uit de sector gestoten worden omwille van een papiertje? Mijns inziens is*

Schipper Luc Louagie van de N 95 Jonas II (foto archief/gw)

het bij dit alles niet om "veilig vissen" te doen, maar eerder om "vissers veilig aan de kant te leggen!"'

Vraag is of het zo'n vaart zal lopen. De visserij dreigt zodoende immers een markante persoonlijkheid te verliezen. Visser Luc Louagie mag in Vlaanderen inderdaad een visserijpionier genoemd worden. In een tijd waarin de boomkorvisserij in dit land nog onaantastbaar was, wees hij al op de vele nadelen van die vismethode. Meer zelfs, hij reedde een vaartuigje uit dat de visserij met staande netten en met lijnen ging beoefenen. Hij was de eerste die het deed en hij deed het lange tijd als enige. Het leverde hem een voorsprong op die hij tot vandaag heeft weten te behouden. De knowhow die hij met de *'alternatieve vistechneken'* opgebouwd heeft, is in dit land ongezien. Waar anderen er het bijltje moesten bij neerleggen, heeft Louagie koppig volgehouden. Met succes! Vraag is of diezelfde koppigheid er niet voor zorgt dat er binnenkort een einde aan komt.

Flor Vandekerckhove

**VLOOT, reder van de overheid,
stelt in Oostende een driehonderdtal collega's te werk**

via www.welkombijvloot.be

**kun je solliciteren:
(jobs - vacatures)**

**en op de hoogte blijven van onze nieuwbouw:
(projecten - nieuwbouw)**

Gerenvoerde Z 53 feestelijk ingehuldigd

De doop van een nieuw schip krijgen we alhier nog maar zelden te zien. Gelukkig zijn er nog reders die ook aan de renovatie van een schip een feestelijk tintje willen geven. (Eigen foto)

Op woensdag 12 juni werd de haast volledig gerenoveerde Z 53 Van Eyck ingehuldigd. De Z 53 is een boomkorvaartuig van 34,29 m lang, 7,58 breed, 234 bruto- en 70 nettoton. Het schip werd in 1991 afgewerkt bij Scap in Oostende. Het wordt uitgeried door de NV Irina's.

Zo'n renovatie geeft de vissersgemeenschap de gelegenheid om weer eens een soort scheepsdoop te organiseren, telkens weer een heugelijke plechtigheid die normaliter voorbehouden wordt aan nieuwe vaartuigen. Helaas krijgen we alhier nog maar zelden een nieuw vissersschip te zien. Gelukkig zijn er ook wel scheepseigenaars die aan de renovatie van een ouder schip een feestelijk tintje willen geven. Dat geldt ook voor de reders van de vernieuwde Z 53.

Het Heiste rederskoppel Steven Savels en Iris Devos had daarvoor verzamelen geblazen aan de nieuwe vismijn van Zeebrugge. Het was aalmoezenier Dirk Demaeght die de plechtigheid in goede banen leidde. Hij werd daarin geassisteerd door Gilbert Vanoudenaerde, een oom van de reders die, zo wist Iris ons te vertellen, altijd klaar staat om familie en schip in woord en daad bij te staan. Hem werd het peterschap aangeboden. Meter was Herlinde Praem, beste vriendin van de redersvrouw. Vanaudenaerde en Praem hadden de eer de champagneflles tegen het schip te knallen.

Centraal op de foto staat het rederskoppel Iris Devos en Steven Savels. Zij worden geflankeerd door peter Gilbert Vanoudenaerde en meter Herlinde Praem en de bemanningsleden. Op de voorgrond houdt aalmoezenier Demaeght de emmer in het oog. (Eigen foto)

De ingrepen aan de vernieuwde Z 53 ogen indrukwekkend. Er werd een nieuwe motor geplaatst, een nieuwe lier, een nieuw dek en het logies werd vernieuwd, Het schip werd gezandstraald en geschilderd... De ecobeams lagen te wachten om aan het werk te kunnen gaan. Dat zou niet lang meer duren, want op vrijdag 14 juni koos het schip alweer zee onder leiding van schipper Kenneth Savels, de oudste zoon van de eigenaars.

Reder Steven Savels behoort tot de weinigen die nog een toekomst in de visserij zien. Een en ander heeft te maken met zijn zoons Kenneth en Jason die beiden door de zee gebeten zijn. 's Mans opvolging is bijgevolg verzekerd. Kenneth is zoals gezegd al schipper; scheepsjongen Jason vinden we voorlopig alleen nog maar tijdens de vakanties aan boord, want hij loopt nog school aan het maritiem instituut Mercator in Oostende. Alles laat evenwel vermoeden dat ook hij binnen de kortste keren de bemanning van het schip zal vervoegen.

Naast schipper Kenneth vinden we vandaag nog machinist Tom Vantorre aan boord en matroos/reservemachinist Sebastian Vanmassenhove. Verder zijn er ook nog de matrozen John De Kok, Jeffrey Adams en John Savels die, herstellend van een ongeval, momenteel vervangen wordt door Miquel Dierckens.

(fv)

Scheepsjongen Jason Savels, zoon van Iris Devos en Steven vertelt Focus-journalist Bernard Vanneuville waarom hij ter visserij wil varen. (Eigen foto)

Zeeziek in 't museum

Wie tot 17 november de exporuimte van het Nationaal Visserijmuseum in Oostduinkerke bezoekt, komt terecht in een ziekenboeg. Verschillende kabinetten, met gordijntjes afgeschermd ter wille van de privacy, zoals het hoort bij een doktersbezoek, leiden de bezoeker doorheen de vele ziekten, kwalen, ongemakken, kwetsuren en andere vormen van malaise waarmee de zeeman te maken krijgt.

Conservator Maja Wolny knipt het verband door dat als lint dienst doet en opent daarmee de nieuwe zomertentoonstelling in Navigo. (Eigen foto)

De tentoonstelling mag dan wel de naam *Zeeziek* dragen, ze behandelt inderdaad veel meer dan alleen maar de beruchte zeeziekte waar je wel doodziek van wordt, maar waarover

verder weinig te vertellen valt. Of het zou over de vraag moeten gaan of ook vissen zeeziek kunnen worden (een vraag die minder zinloos is dan ze lijkt en die een verrassend antwoord krijgt dat we u zelf laten ontdekken).

Conservator Maja Wolny is een stevige reputatie aan 't opbouwen met haar zomertentoonstellingen. *Zeerotika* (2011) en *Zeeschatten* (2012) waren bijzonder succesrijk. Het ziet er naar uit dat dit ook het geval zal zijn voor *Zeeziek*, de nieuwe zomertentoonstelling die op 6 juni onder een overweldigende belangstelling geopend werd.

De ondertitel van de tentoonstelling luidt '*Hoe kolkt de waanzinnige zee in lichaam en geest*'. Want er valt meer narigheid op zee te beleven dan alleen maar de zeeziekte. Vandaar dat er aandacht is voor de rol van scheepsartsen, voor het hospitaalschip De Hoop, tropische ziekten, epidemieën in havensteden, typische kwalen van de IJslandvaarders en geslachtsziekten als gevolg van 't principe '*in ieder stadje een schatje*'.

Naar aanleiding van de expo *Zeeziek* verscheen een mooi boek dat verder inzoomt op het onderwerp. Het werd uitgegeven door Stichting Kunstboek en bevat bijdragen van Renaud Bardez, Jörg Vögele, Lisa Devriese, Johan Depotter, Annelies Verbeke, Jan Parmentier, Yves Segers, Ineke Steevens en Maja Wolny. De teksten worden aangevuld met meer dan 60 illustraties.

Vermelden we nog dat het NAVIGO-museum en Estaminet *De Peerdevisscher* de handen in elkaar slaan voor een nieuw arrangement. Op zomerse vrijdagen kunt u een bezoek aan de expo *Zeeziek* combineren met een exclusieve vissersbrunch. Dat arrangement vindt wekelijks plaats van 12 juli tot en met 23 augustus tussen 11 en 13 uur op het binnenplein van het museum. Reservatie is noodzakelijk en kan in NAVIGO tot uiterlijk elke woensdag voor de daaropvolgende vrijdag.

(fv)

Zeeziek. Hoe kolkt de waanzinnige zee in lichaam en geest werd uitgegeven door Stichting Kunstboek en is te koop voor 19.95 euro. Het telt 96 pagina's, formaat 24 bij 17 cm. — ISBN 978-90-5856-464-1.

VANQUATHEN - LOMBAERTS - EGGERMONT Advocatenassociatie

Georges VANQUATHEN
Jean-Luc LOMBAERTS
Marijke EGGERMONT

Invalidenlaan 14
8301 Knokke-Heist

Tel. 050 51 43 43
Fax 050 51 03 06
G.S.M. 0475 68 00 69

E-mail info@vanquathemenpartners.be

- Visserijreglementering
- Maritiem recht
- Handels- en vennootschapsrecht
- Faillissementsrecht
- Bouwrecht en contracten
- Huurrecht: handel en privaat
- Verkeersrecht
- Invorderingen
- Familierecht

Pladijs is Vis van het Jaar 2013

De visserijsector heeft samen met het Vlaams Centrum voor Agro- en Visserijmarketing (VLAM), voor de 25ste keer een Vis van het Jaar gekozen. Elk jaar wordt een andere vis onder de aandacht gebracht. Dit jaar is het (weer) de pladijs ofte schol. Eerder waren dat al wijting (1989 en 1995), schol of pladijs (1990, 1998, 2001, 2011), tong (1991), griet (1992, 2009), rog (1993, 1999, 2007), rode poon (1994, 2012), zeeduivel (1996), tongschar (1997, 2008), hondshaai (2000), ponen (2002), koolvis (2003), zeewolf (2004), roodbaars (2005) en schelvis (2006). Pladijs, de Vlaamse naam voor schol, is hiermee voor de vijfde keer aan de beurt.

In aanvoer is pladijs de belangrijkste soort voor de Vlaamse vissers. Maar die grote aanvoer levert maar weinig geld op. De lage prijs die de vis in de veiling haalt (gemiddeld 1,34 € in 2012) vormt inderdaad een groot probleem. De scholprijs is al vele jaren aan 't dalen, een daling die in 2011 eindelijk lijkt te stoppen. De gemiddelde prijs ligt vandaag evenwel ver onder die van begin de jaren 2000.

De vissers mogen de soort dan wel massaal aanvoeren, pladijs wordt slechts door 8% van de Belgische gezinnen gekocht. In de top tien van meest gegeten vissoorten in ons land, haalt pladijs de achtste plaats.

Pladijs komt verspreid voor in het Noordoost Atlantisch gebied, maar in hoofdzaak in de Noordzee. Het bestand is intussen met meer dan de helft verminderd. Eind de jaren tachtig werden in de Noordzee, dixit VLAM, in totaal 170.000 ton schol per jaar aangevoerd, dat verminderde d.m.v. opgelegde quota gaandeweg tot 70.000 ton.

Vanaf 2011 werd het herstel van het scholbestand voelbaar. In dat jaar kregen de Belgen toelating om meer dan 5.000 ton op te vissen (wat ze overigens niet haalden). Dit was vrijwel 14% meer dan het quotum van 2010. De toestand zette zich door in 2012. In dat jaar haalden de Belgen 4.636 ton schol uit zee weg, net iets minder dan in 2011.

In de handel is pladijs het hele jaar door beschikbaar. Toch eet je het best pladijs tussen juni en oktober. Het visvlees is dan het stevigst en smakelijkst en de aanvoer neemt toe. Tijdens de paaiperiode (december-april) is de vis 'kuitziek', een stuk magerder en slapper. Het is dus een echte zomervis.

Dat moet, zo zei Sander Meyns van de Rederscentrale, meer in de verf gezet worden: 'Een potentieel dat we nog verder moeten benutten is de seizoensgebonden topkwaliteit van de schol. Ondanks de aanvoer van kwalitatieve gevelede schol vanaf juni tot september/oktober, is de vraag voor de versmarkt nog altijd klein en zijn de prijzen op de visveiling niet spectaculair.' (fv)

De haven moet het kloppende hart van Oostende worden

Georges Allaert belicht in zijn nieuwe boek de haven van Oostende. Er is nog een toekomst voor die haven, zo stelt de professor, en die moet gestoeld zijn op een breed gedragen maatschappelijke langetermijnvisie. Alle actoren, van havendirectie tot de modale Oostendenaar, moeten ervoor gemobiliseerd worden, aldus de auteur die aan de Universiteit Gent ruimtelijke economie en planning doceerde en nu op rust gaat.

Maar waarom heeft hij het over een 'miskende' haven? Allaert: 'Na het bewind van Leopold II is er voor de haven geen grote visie meer ontwikkeld. Dat heeft geduurd tot het Masterplan dat aan 't begin van de jaren negentig opgesteld werd. Had de regering aan het begin van de 20ste eeuw alles ingezet op Oostende dan was die vandaag we nog altijd de tweede grootste haven van ons land geweest, wat hij overigens tot halverwege de jaren zestig nog gebleven is. Pas met het aantreden van het Autonoom Gemeentebedrijf Haven Oostende (AGHO), de uitvoering van het Masterplan, en nog 3 actieve ferrylijnen op Engeland groeide de goederentrafiek in minder dan tien jaar weer van 3,5 miljoen ton tot meer dan 8 miljoen.'

Allaert heeft een kwarteeuw lang nauwlettend de havenontwikkelingen gevolgd. Hij besluit dat Oostende een typische haven voor Short Sea Shipping is en dankzij de nieuwe dammen nu ook veilig toegankelijk wordt voor schepen tot 200 meter. Hij is ervan overtuigd dat Oostende de havenactiviteiten moet spreiden over visserij, roro, bulktrafiek, cruiseshipping, recreatievaart en nu ook energy portactiviteiten. 'Maar alleen die laatste kaart trekken zou dom zijn', aldus Allaert. 'Verder mogen we ons gelukkig prijzen met een niet dure haven aan de open zee, met een sterke ondernemingsdynamiek en relatieve sociale rust. Ook in deze crisistijd slaagt de haven erin om jaar na jaar goed te scoren qua werkgelegenheid en toegevoegde waarde.'

Allaert hoopt dat de Oostendse haven ooit weer een icoon wordt: 'Een haven die niet alleen economisch, maar ook maatschappelijk en cultureel de identiteit van een stad bepaalt.

In het verleden was Oostende dat wel degelijk, ook omdat stad en haven ruimtelijk, sociaal en sentimenteel met elkaar verstrengeld waren. Vanaf de jaren zestig werden zeehavens stilaan louter entiteiten van zuivere economische activiteit. Overal ter wereld zie je nu hetzelfde onpersoonlijke havenlandchap: kilometerslange containerkaaien met portaalkranen. Maar stilaan zie je de zachte havenwaarden weer aan belang winnen: kosmopolitische haven-gemeenschap, maritieme monumenten en constructies, artistieke evenementen... Kortom, echte havencultuur en -bewustzijn.'

Marc Loy

G. Allaert, 'Oostende. De "miskende" haven' werd uitgegeven door Academia Press. Het boek telt 208 ps en kost 22 euro. ISBN 9789038221540.

verzekeringen

ING bank

VANDEKERCKHOVE - Smets

Dirk en Kris

Driftweg 13 - 8450 Bredene

Verzekeringsmakelaar CDV nr 13615

dirk.vandeckerckhove@portima.be

kris.smets@vdksmets.be

Tel. 059 33 05 11

Fax 059 32 50 36

MRCC-Oostende redt zeiler uit Oceaan

Vrijdagavond 31 mei kreeg Agnes Goeman een verontrustend telefoontje van haar partner Guy Meursen. Guy was met zijn zeiljacht Jalini op de terugweg van Uruguay naar Europa. Nadat hij een korte pauze had genomen op het kleine eiland Ascension, begon het zeilschap water te maken. Eigenhandig moest hij het binnenstromende water uit zijn boot weten te houden. Agnes vroeg zijn positie en contacteerde Search and Rescue, echter zonder succes. Vervolgens belde ze naar Ship Support in Nieuwpoort die haar het nummer van het Maritiem Coördinatiecentrum (MRCC) in Oostende doorgaven. Omdat het schip zich niet in onze wateren bevond, heeft het MRCC eerst contact opgenomen met de autoriteiten in Afrika en Brazilië omdat het schip zich op de grens bevond. Vanuit Afrika kregen ze geen respons en de Brazilianen konden hen ook niet geruststellen, waardoor ze zelf de zaak in handen hebben genomen. Om de twee uur werd Agnes door het MRCC op de hoogte gebracht. Er werd ook contact gehouden met Guy via de satelliettelefoon.

Uiteindelijk slaagde het MRCC er in om een Brits vrachtschip te bereiken dat in de buurt was van de Jalini. Dat zette meteen koers naar de zeiler. Guy kon uiteindelijk op zaterdagavond 1 juni via zijn reddingsloep aan boord worden gehaald. Even later zank de Jalini.

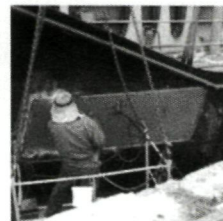
Guy weet wat de oorzaak was van de ellende. De kiel diende hersteld te worden. In Piriapolis, een kuststadje in Uruguay had hij de Jalini daarvoor bij een plaatselijke bootfirma binnen-gebracht. Guy ging er van uit dat zijn boot gerepareerd was maar dat was duidelijk niet het geval.

Guy en Agnes willen in het bijzonder het volledige team van het MRCC, onder leiding van kapitein Réjane Gyssens, bedanken die meehielpen om Guy te traceren en verder te helpen.

Met dank aan Guy & Agnes om mij te woord te willen staan.

Isabelle Van Eeghem

Nieuwbouw
Alle herstellingen,
ombouw en onderhoud

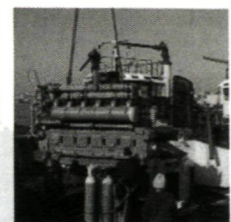
Visserij-schepen - Werkschepen
Dienstvaartuigen - Pontons
Motorenrevisies - Mechaniek - Uitlijning
Constructiewerken in staal, aluminium en RVS

Scheepslift 1000 ton (45 x 13,5 x 5,2 m)

Draaiwerk tot 6,30 m TC

Kraanverhuur

Scheepswerf I.d.P. N.V.

Vismijnlaan 5 - 8400 Oostende - Tel. 059-32 18 64 - Fax 059-32 08 13
Tel. na bureeluren: 0477-777 664 - E-mail: info@idp-shipyard.be - Website www.idp-shipyard.be

In memoriam Jacques van Harten (°1941 - †2013)

Vlak voor ons juninummer ter perse ging, vernamen we het overlijden van Jacques van Harten (°Amsterdam 02.12.1941 - †Heerhugowaard 25.05.2013). We konden dat toen nog kort meedelen. Plaats voor een uitgebreidere herdenking was er helaas niet meer.

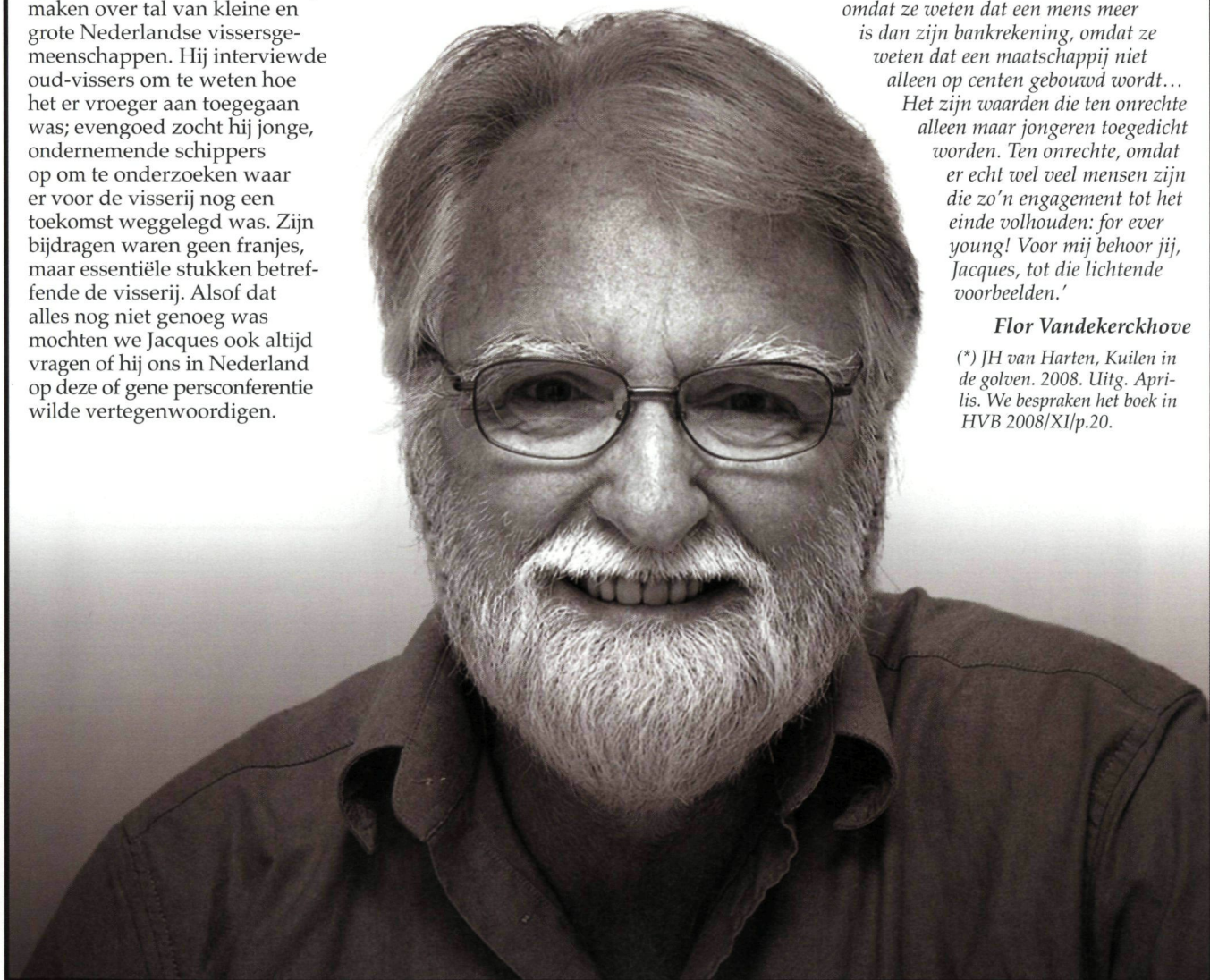
Jacques van Harten leerden we in 2008 kennen. Hij had in dat jaar een boek gepubliceerd over de Zuiderzee en de overgang van zeil- naar motorvaartuigen. (*) We bespraken het in ons blad. Zoals het hoort stuurden we hem een bewijsnummer op. Vervolgens bracht het ene woord het andere mee. Het leverde ons al voor het daaropvolgende nummer een bijdrage op. En Jacques had meteen de smaak te pakken. We mochten hem vanaf dat moment tot onze vaste medewerkers rekenen. Bovendien beperkten zijn bijdragen zich niet tot enige activiteit achter het computerklavier. Hij trok de straat op - en het water - om reportages te maken over tal van kleine en grote Nederlandse vissersgemeenschappen. Hij interviewde oud-vissers om te weten hoe het er vroeger aan toegegaan was; evengoed zocht hij jonge, ondernemende schippers op om te onderzoeken waar er voor de visserij nog een toekomst weggelegd was. Zijn bijdragen waren geen franjes, maar essentiële stukken betreffende de visserij. Alsof dat alles nog niet genoeg was mochten we Jacques ook altijd vragen of hij ons in Nederland op deze of gene persconferentie wilde vertegenwoordigen.

Van Harten was nochtans geen journalist. Hij had een professionele carrière in de muziekwereld achter de rug. Vijfendertig jaar lang was hij solobassist / aanvoerder contrabassen geweest in het Noordhollands Philharmonisch Orkest. De neergang van de Nederlandse provinciale symfonieorkesten die de neoliberale besparingsgolf over zich hadden gekregen bleef hem trouwens ook na zijn opruistelling beroeren. Na zijn pensionering schafte hij zich een zeiljachtje aan waarmee hij de Waddenzee en het IJsselmeer ging bevaren. In zijn thuishaven (Andijk) werd hij vlootvoogd van zo'n dertig schepen die in een rondje Noord-Holland over de Noordzee voeren. Het scherpte 's mans zeemansblik waardoor hij de vissersvaartuigen in het vizier kreeg. Ons blad werd het medium waarin hij zijn nieuwe passie kwijt kon.

Ook zijn levensgezellin, dichteres Inge Boulonois, vond overigens de weg naar ons blad. Tot twee maal toe werd een gedicht van haar geselecteerd in de Bibliotheek van Neptunus, de rubriek waarin we proberen poëzie en zee met elkaar in contact te brengen. Jacques van Harten bleef voor ons schrijven tot onverwachts bleek dat hij ongeneeslijk ziek was en nog maar kort te leven had. Tot vlak voor zijn overlijden bleef hij met ons corresponderen. We leerden eruit dat hij de dood stoutmoedig in de ogen keek en dankbaar was omwille van het mooie leven dat hij gekend had. Op 10 april meldde hij ons dat het al veel zou zijn mocht hij nog iets van de lente kunnen meenemen. Duidelijk was dat dit zijn laatste brief zou zijn. In mijn antwoord zei ik toen: *'Het Vrije Visserijblad is een klein blad (...), maar het past in een groter geheel van mensen die zich op de meest verscheidene vlakken belangeloos inzetten. Omdat ze het graag doen, omdat ze weten dat er ook andere waarden zijn dan deze die in euro's berekend worden, omdat ze weten dat een mens meer is dan zijn bankrekening, omdat ze weten dat een maatschappij niet alleen op centen gebouwd wordt... Het zijn waarden die ten onrechte alleen maar jongeren toegedicht worden. Ten onrechte, omdat er echt wel veel mensen zijn die zo'n engagement tot het einde volhouden: for ever young! Voor mij behoor jij, Jacques, tot die lichtende voorbeelden.'*

Flor Vandekerckhove

(*) JH van Harten, *Kuilen in de golven*. 2008. Uitg. Aprilis. We bespraken het boek in HVB 2008/XI/p.20.

Intussen in de Golf

Het Belgische tongquotum in de Golf bedraagt dit jaar na ruilen 329 ton (vorig jaar 384). Voor 2013 is er tevens 234 ton zeeduivel beschikbaar. Verder zijn beperkte bijvangsten van langoustines, schol, schartong, wijting, heek, schelvis, zwarte koolvis, leng en kabeljauw mogelijk. Het visseizoen in de Golf van Biskaje duurt dit jaar langer dan voorheen. Vlaamse vissers mogen er nu actief zijn vanaf 1 juni tot eind september.

Bij de Rederscentrale hadden zich ongeveer 16 reders aangemeld om in de periode tussen 1 juni en 1 oktober in de Golf te mogen vissen. In de overgang tussen mei en juni zijn de eerste Vlaamse boomkorvaartuigen naar de Golf vertrokken.

Meer uit garnaal halen

De garnaalvangsten onder Belgische vlag zijn slechts goed voor vijf procent (1.500 ton) van het nationale verbruik. De rest komt van elders.

Vierentwintig Belgische vaartuigen zijn actief in de garnaalvisserij. Slechts zes à tien ervan brengen hun vangst aan wal op Belgisch grondgebied. Zij onderscheiden zich van de andere doordat de garnalen binnen de 24 uur worden aangeland en op traditionele wijze aan boord worden verwerkt. De rest doet het via Nederlandse havens en visbedrijven. Van daaruit gaat het naar lage loonlanden om gepeld te worden. Uiteraard komen er dan bewaarmiddelen aan te pas, zoals benzoëzuur. Sinds 2011 bestaat er in Nieuwpoort een Vlaamse Schelpdier- en Viscoöperatie die via het label 'North Sea Life' ook levende garnaal kan leveren aan groothandel en restaurants. Momenteel zou het dagelijks om een bescheiden 200 kilo gaan. De prijs van de levende garnaal ligt meestal flink hoger dan deze die op het schip gekookte werd. In het buitenland bestaat de traditie om garnaal levend te verhandelen al langer.

ILVO onderzoekt nu de mogelijkheden van dit 'nieuwe' product want er zijn al veel recepten ontwikkeld op basis van een rauwe garnaal. Levende garnaal smaakt nogal verschillend van de klassieke gekookte. ILVO werkt daarom mee aan initiatieven om die nieuwe smaak tot bij de culinaire trendsetters en opiniemakers te brengen. Bijproducten uit de visverwerking (ook garnalkoppen bijvoorbeeld) worden nu beschouwd als afval. Er wordt nu ook gestudeerd op nieuwe toepassingen (visolie, omega3,...) die een hogere toegevoegde waarde aan deze nevenproducten kunnen geven.

Geen haaienvinnen meer

Haaienvinnen zijn een delicatessen in China en ze worden er dan ook voor veel geld verkocht. Natuurbeschermers hebben kritiek op die handel. Het zou vaak

gebeuren dat haaien weer in zee worden gegooid, nadat hun vinnen afgesneden werden.

De Europese Unie heeft het afsnijden van haaienvinnen nu geheel verboden. Vissers mogen in geen enkel geval meer de begeerde vinnen verwijderen. De nieuwe regel maakt een einde aan de uitzondering dat sommige vissers vinnen van karkassen mogen verwijderen. Het totale verbod gaat gelden in alle Europese wateren en op alle schepen van EU-lidstaten waar ook ter wereld.

Klimaat en visserij

Door zijn sterke afhankelijkheid van de boomkor is de Belgische visserij erg kwetsbaar voor steeds wijzigende omstandigheden zoals stijgende brandstofprijzen, instortende scholprijzen en overvloedig veel nationale en Europese reglementeringen. Daar komt ook de nakende klimaatverandering nog eens bovenop. De sector moet zich wapenen tegen een noordwaartse verschuiving van doelsoorten of een migratie naar dieper gelegen gebieden. Sommige zuidelijke vissoorten zullen hun leefgebied meer naar onze contreien verleggen, wat dan weer nieuwe kansen biedt. In de commissie Leefmilieu van het Vlaams Parlement zei minister-president Kris Peeters in de visserij een aantal win-win-situaties voor klimaat en rentabiliteit te zien, zoals het terugdringen van het energieverbruik door het gebruik van vistuig dat minder trekkracht vergt en het installeren van energiezuiniger motoren. Door de kans op toenemende migratie van bepaalde visbestanden, wijzigen de doelsoorten voor de Vlaamse visserij. Als gevolg hiervan kunnen reders beslissen om te investeren in andere visserijmethodes, aldus Peeters.

Meer onderzoek naar de invloed van klimaatverandering op het mariene milieu, de complexiteit van het ecosysteem en (commerciële) vispopulaties is volgens Peeters essentieel voor een beter begrip en inschatting van de te verwachte effecten.

Aanlandingsplicht

Op woensdag 29 mei werd er een belangrijk Europees visserijakkoord bereikt.

Dat handelt over de aanlandingsverplichting.

Vandaag wordt tot een kwart van de in Europese wateren gevangen vis teruggegooid. Vissers doen dat omdat de vis te klein, ongeschikt of gewoon van de verkeerde soort is. Het grootste deel van de teruggegooid vangst sterft, wat mee de oorzaak is van de dramatische toestand van bepaalde visbestanden. Met een zogenaamde 'aanlandingsplicht' wil Europa dat de vissers selectiever te werk gaan. In de toekomst zal nog maar vijf procent van de gevangen, maar ongewenste vis teruggegooid mogen worden. De lidstaten zullen vanaf 2015

ZEEVISSERS - VISBEWERKERS
- HAVENARBEIDERS - ZEELIEDEN EN BINNENSCHIPPERS
VOOR AL UW PROBLEMEN

WENDT U TOT DE

Zeemansbond A.B.V.V.

Ivan Victor
Federaal secretaris
zeevisserij

Jules Peurquaetstraat 27
Oostende

Tel.: 059 55 60 85

Fax: 059 70 51 33

E-mail:

Ivan.Victor@btb-abvv.be

R. Vermote:
gewestelijk secretaris
0476 23 40 28
Heiststraat 3
Zeebrugge

Tel.: 050/54 47 15

Fax: 050/54 42 53

E-mail:

renaud.vermote@btb-abvv.

verplicht worden om voor de meeste bestanden duurzame quota in te stellen, zodat vanaf 2020 de nog toegelaten vangst geen schade meer aan die bestanden toebrengt.

Kris Peeters, in de Vlaamse regering verantwoordelijk voor de visserij zegt over het akkoord: 'Het nieuwe beleid betekent een hele verandering, met bijbehorende uitdagingen voor onze vissers. Ik zal onze Vlaamse visserij dan ook blijvend ondersteunen om de sector zo verder om te zetten tot een aantrekkelijke, competitieve en duurzame sector'.

De Belgische visserijvloot (98)

In januari 2005 startten we met de rubriek 'De Belgische visserijvloot' waarbij we maandelijks drie foto's en een beknopte historiek van de vaartuigen publiceerden. Met 111 steekkaarten van vissersvaartuigen hadden we zowat de hele varende vloot gehad. Door de goede respons op deze rubriek gingen we er nadien mee door. Sinds februari 2008 gaan we stapvoets terug in de tijd en brengen we de vaartuigen die inmiddels uit de vloot verdwenen zijn. Deze aanpak, die gepaard gaat met het nodige opzoekwerk, leverde voldoende vaartuigen op om tot vandaag in HVB telkens een bladzijde te vullen.

Voor de juiste gegevens baseren we ons op de oudere Officiële Lijst der Belgische Vissersvaartuigen. Ook andere bronnen en archieven worden geraadpleegd om de exacte gegevens over de vaartuigen en de opeenvolgende eigenaars te vinden. (Louis Vande Castele)

Z 492 ESPADA

Lengte: 27,50 m
Breedte: 6,62 m
Tonnage: 100,67 bruto
Bouwjaar: 1969 staal
Werk: De Graeve, Zeebrugge
Motor: Deutz bouwjaar 1968
Vermogen: 490 pk
Eigenaars.
Constant Pauwaert en Marcel Cardon (1969)
Constant Pauwaert en weduwe Carton -(N Decock) 1982
1982: faling.
16.08.1983 werd het vaartuig geschrapt uit de officiële lijst der vissersschepen.
Foto: verzameling LVC

Foto collectie LVC

Z 579 KARINE

Lengte: 26,28 m
Breedte: 6,05 m
Tonnage: 99,80 bruto
Bouwjaar: 1960
Werk: NV Stanu, Dordrecht, staal
Motor: Brons bouwjaar 1960
Vermogen: 300 pk
Eigenaars.
KW 157:
Jan van Egmont (1960)
Z 579 KARINE
Leon en Robert Demunter (1965)
N 579 KARINE
PVBA De Westkust (1971)
Rosa Bekaert (1976)
25.06.1983: faling
25.06.1983 werd het vaartuig geschrapt uit de officiële lijst der vissersschepen
Foto verzameling LVC

Z 209 ONEDIN

Lengte: 27,50 m
Breedte: 6,48 m
Tonnage: 113,47 bruto
Bouwjaar: 1961
Werk: NV Zaandamsche scheepsbouwmaatschappij, Nederland
Motor: Deutz bouwjaar 1960
Vermogen: 350 pk
Eigenaars.
Gebouwd als ???
Geschiedenis tussen 1961 en 1974 is mij onbekend. Wie kan mij meer inlichtingen geven via HVB?
Z.209 ONEDIN.
PVBA De Wielingen (1974)
J.P.Gooossens, Zeebrugge (1980)
Op 06.11.1982 werd het vaartuig geschrapt uit de officiële lijst der vissersschepen
Het vaartuig is gezonken, bemanning gered.
Foto: LVC op 01.03.1980

Uit de bibliotheek van Neptunus (23)

U aangeboden door Peter Holvoet-Hanssen

Deze rubriek opent zich uitzonderlijk, voor één keer, voor vrije inzendingen die Neptunus voor onze kust opviste en aan zijn bibliothecaris overhandigde. Die koos ter gelegenheid van het 80 jaar-Visserijblad-jubileum volgende twee gedichten. Enteren!

ELF ZEEËN VAN ROOD

Hier had ik geen open ogen,
Noch voeten met gouden rand,
Ik volgde naar waar ik werd gezogen
Waar men vrijheid had verband.

Eén was ik der vele zielen,
Maar aan boord kent men geen naam.
Gelijk zag ik ieder knielen
Voor een misdaad die geen had begaan.

Niemand had hier de ogen open
Of goud aan ener voet,
Het enige dat men als hoop kon kopen
Was schuld met handen bebloed.

En bebloed ging ieder spijt betuigen
Maar te laat werd woord gehoord,
Blind zag blauw ons buigen
Tot in een gebed werden we vermoord.

Elf lijken stuwde de luwe zee,
Elf zeeën van water rood,
Op elkeen vlood de vrijheid mee
In de mond van een naamloze dood.

Rob Van de Zande

° Gent, 1980. Met een decennium aan liefdespoëzie heeft deze dichter zijn band met het woord alleen maar loyaliteit toegezworen. In een ascetische houding jegens de mensheid en de natuur schrijft hij in zijn Geestessporen: 'Een dromer is het mooist als hij de ogen gesloten heeft'. Elk gedicht is doordrongen van een authentieke liefde, in de vorm van een zoektocht of een vondst die wordt benaderd door plechtige lyriek. Heeft momenteel een project lopen met journalist Walter Slosse op 'Walter Slosse's Alfabet', een samenwerking van fotografie gecombineerd met filosofie. Surf zeker eens naar walterslosse.wordpress.com

AANGELANDEN

Van land tot land
heerst lucht en breekt
een branding van hete letters.

Ik voel niets
voor een ander.
Doorwinterd en eigen
is het houden van
afstand,
mijn vaders land een dijk naar de rest.

Hoe ver ik sta en
door de wind
het schuim van zijn lippen
vang.

Een gevoelig punt
waarin we elkaar herkennen
als vreemden
en denken
samen te horen:

Het beukende water
maar niets van onze woorden.

Annick Vansevenant

° Oostende, 1959. Las als puber tijdens de zomermaanden haar boeken op de dijk van Oostende, op de huurstoelen, maar glipte altijd op tijd weg voor de stoeltjesmadam. Woorden en teksten als de semi-oneindige combinatie van 26 tekens, houden haar uren per week bezig. Als lezer, als copywriter, als probeer-poëet. Zee, vogels, wind en vlakke komen vaak terug in haar werk. De bundel 'Tweetalig' is een eigen gedichtenbundel (2010).

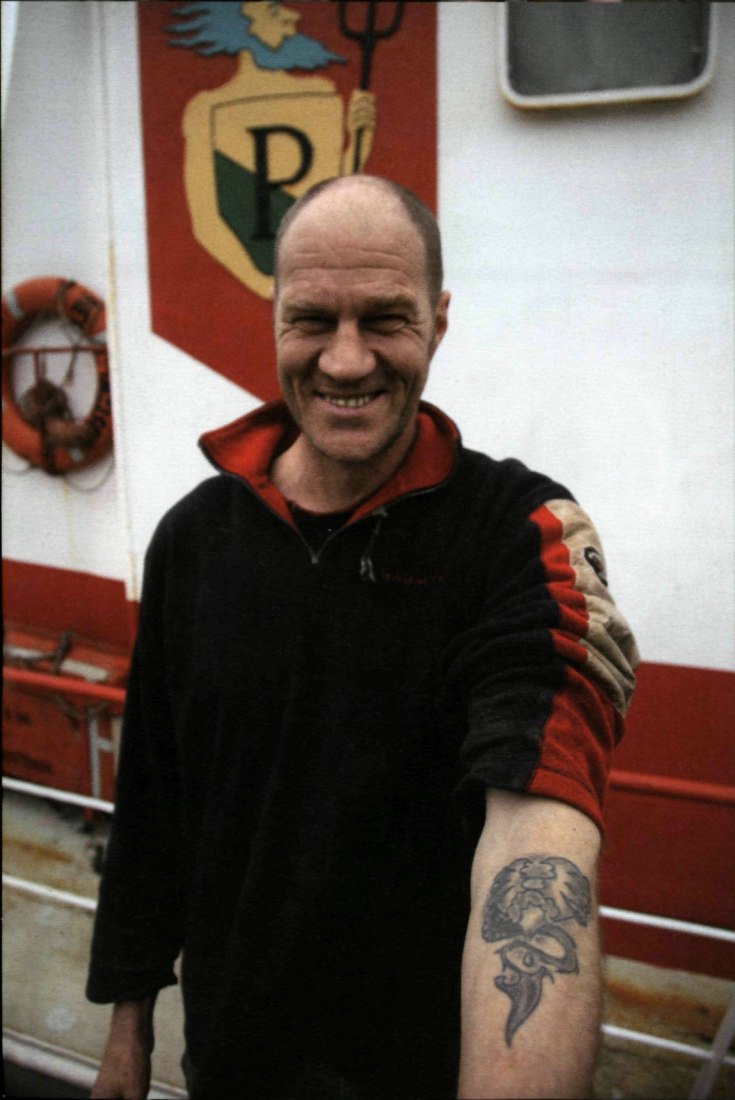
Tekening Jo Clauwaert

Het leven zoals het is:

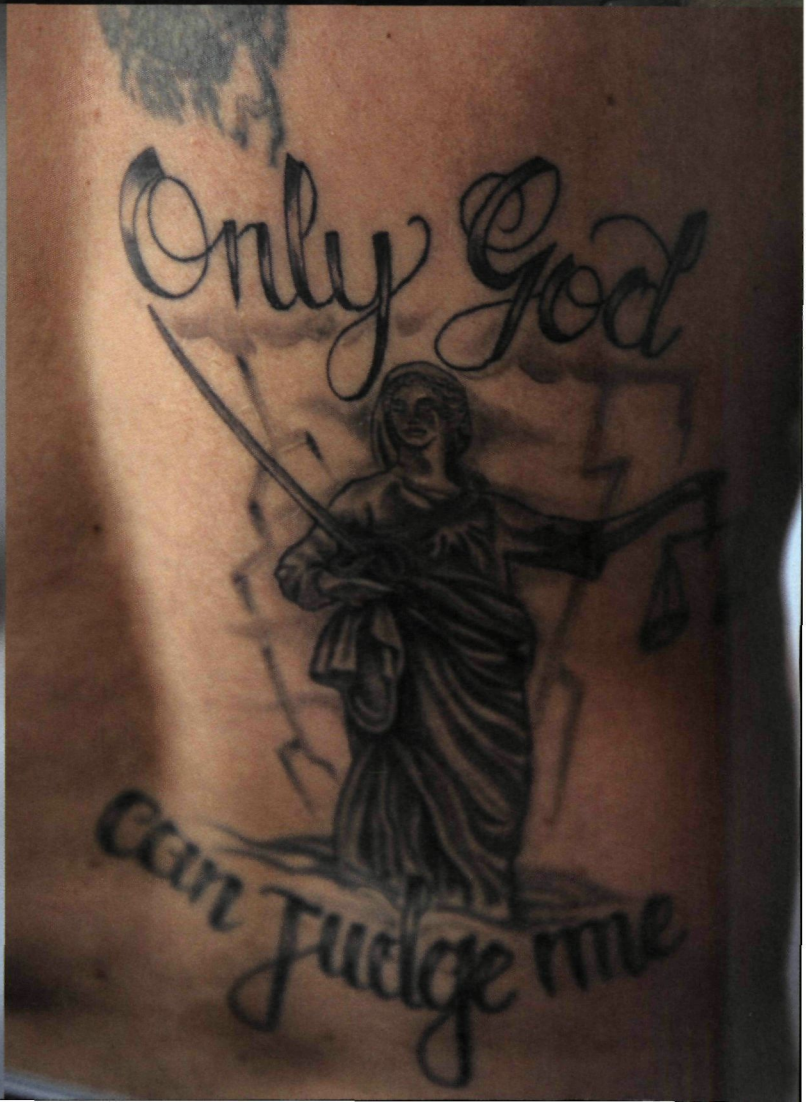
Vissers & tattoo's VII

Foto's © Jo Clauwaert

Een zeer kort verhaal (*)

De jonge matroos en zijn oude buurman

De matroos kwam thuis nadat hij een maand lang de zee bevestigd had. Er lag een doodsbrief in de bus. Julia Weynaert was gestorven. Hij wist niet wie dat was. Hij ging de trap op naar zijn flat, stak daar zijn pluim in de wasmachine en zijn deeltje in de koelkast, keek in de spiegel naar de muren onder zijn jonge ogen en ging de trap weer af om bananen in te kopen.

In de trap stond z'n onderbuurman hem op te wachten. 'Buurman', zei de jonge matroos vermoeid, 'ik kom net thuis', en pro forma voegde hij eraan toe, 'hoe gaat het ermee?' 'Het gaat helemaal niet', antwoordde de oude buurman, 'het is nog te recent.'

De jonge matroos begreep niet wat er te recent was, maar hij begreep wel dat de buurman het hem wilde uitleggen. 'Ik breng je straks een visje,' zei de matroos, 'want de Lidl zal nu sluiten en ik moet eerst nog bananen kopen.'

'Je visje kun je houden', zei de buurman en hij schudde het hoofd. Dat vond de matroos merkwaardig, want de oude buurman had nooit eerder een visje geweigerd.

'Heb je de doodsbrief niet gezien?' Het klonk als een zacht verwijt. De jonge matroos antwoordde niet, zei niet ja en niet nee en wachtte tot wanneer de oude buurman het gesprek zou verder zetten. 'Ze is dood en begraven,' zei de buurman en de matroos begreep meteen dat Julia Weynaert 's mans echtgenote was. Fuck!, dacht de jonge matroos, maar dat zei hij niet. Dat zij zo heette, had hij nooit geweten. Hij had haar altijd buurvrouw genoemd, zoals hij haar echtgenoot buurman pleegt te noemen. Enigszins ondermaats zei hij: 'Ai, hoe is dat gebeurd?'

'Het had nooit mogen gebeuren,' antwoordde de buurman, 'ze heeft zich verslikt in een visgraat en z' is erin gebleven.'

Hij keek vermoeid naar de matroos en de matroos keek vermoeid terug. Een ogenblik lang leken ze even oud te zijn, de matroos en zijn buurman, verenigd in vermoeidheid. De matroos was zelfs te moe om te weten of hij zich over die visgraat al dan niet schuldig moest voelen. Hij had enige tijd nodig om over de kwestie na te denken. Dus zei hij: 'Ik ga nu eerst bananen kopen. Kom daarna maar eens langs als je me erover wilt spreken.' Waarna hij ijlings naar de Lidl vluchtte die zojuist de deur gesloten had. Hij treuzelde een kwartiertje en sloop dan stilletjes de trap weer op, zonder dat de oude buurman het kon horen.

Die buurman bleef nog enkele dagen in zijn eentje treuren om het verlies van zijn Julia. Toen dat verlies een beetje minder recent geworden was, klopte hij bij de jonge matroos aan om eens over de noodlottigheden van de visconsumptie te babbelen, maar toen was de matroos alweer aan 't varen.

Flor Vandekerckhove

(*) Dit verhaal verscheen eerder in de blog De Laatste Vuurtorenwachter (<http://florsnieuweblog.blogspot.com>)

Stichting voor Duurzame Visserijontwikkeling

SVDO vzw

Wandelaarkaai 4

8400 Oostende

Tel: 059 50 95 26

Fax: 059 50 96 64

info@sdvo.be

Openingsuren:

**Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u**

Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

HETZEEVISSERSFONDS

fonds voor bestaanszekerheid

Zeevissersfonds

Wandelaarkaai 4

8400 Oostende

Tel: 059 50 95 55

Fax: 059 50 95 25

info@zeevissersfonds.be

Openingsuren:

**Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u**

Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

Herinneringen aan de oude vismijn

Volgend jaar zal het exact tachtig jaar geleden zijn dat Oostende voor het eerst een vismijn op de Oosteroever in gebruik nam. Het gebouw opende de poorten inderdaad in september 1934.

Voor die tijd had Oostende ook al een vismijn. Die lag evenwel niet op de Oosteroever, maar in de stad. De volkskundige auteur Louis Vande Castele weet nog perfect waar die vismijn lag: ten zuiden van het huidige Montgommerydok, op de plek waar je nu de infrastructuur van de oude ferryterminal kunt zien (en de parking voor gebruikers van de ferry), dus tussen de havengeul en de nieuwe Mercatorsluis.

Die oude vismijn had in de jaren dertig zijn beste tijd al enige tijd achter zich liggen. Het werd dan ook hoog tijd dat de nieuwe vismijn er kwam. Dat blijkt uit de getuigenis van Richard Verbanck die de overgang van de oude naar de nieuwe vismijn als volgt beschrijft: *'Op oude-jaarsavond [1933] nog tot 10 uur gewerkt in ons stinkend bureeltje, de geur stak in onze kleren maar het was in die tijd de moeite niet om van ondergoed te wisselen omdat er op Nieuwjaardag toch haring verkocht en verzonden werd. (...) Niemand dacht aan de nieuwe vissershaven die maar niet gereed kwam. De verhuus bleek tot een verre toekomst te behoren (...) Maar toen kwam alles in een stroomversnelling terecht (...) Tijdens het dode zomerseizoen werd alles in gereedheid gebracht. (...) We hadden [in de nieuwe vismijn] niet te klagen wat comfort betreft, na hetgeen we hadden afgezien in de oude cierk. We genoten van de weelde te kunnen beschikken over lopend water en een eigen W.C.'*⁽¹⁾

Het Oostendse stadscentrum veranderde daardoor ingrijpend, zo schrijft Verbanck ook nog: *'Een groot gedeelte van het oude kaaikwartier en de stadsdokken lag lijk vermoord. Het vroeger zo intense leven in de herbergen rond de vismijn kreeg de genadeslag. Het menselijke contact dat aldaar had bestaan tussen allen die werkzaam waren in het visserijbedrijf werd genadeloos afgebroken. Even trachtte men de schijn te doen aanhouden maar het hart was dood voor goed.'*

Frans Verbanck herinnert zich de tijd van toen

Richard Verbanck, de man die bovenstaande herinneringen ophaalde, was de zoon van Frans, de eerste directeur van de Onderlinge Visafslag (OVA). Deze Frans Verbanck was een oudgediende van de Oostendse visserij en had het leven in de oude vismijn goed gekend. Hij was al in 1901 in de sector actief. In dat jaar solliciteerde hij voor de betrekking van bediende bij John Bauwens, de toen nog jonge directeur van de rederij *Pêcheries à Vapeur (PV)*⁽²⁾. De burelen van die rederij lagen toen in de Stockholmstraat 41, maar in de oude vismijn had de PV vanaf 1899 een eigen afslag. Daardoor was Bauwens niet langer afhankelijk van de firma Jules Baels die de verkoop van de door de PV aangevoerde vis van 1896 tot 1899 voor zijn rekening genomen had.⁽³⁾

De visafslag van de PV werd dus vanaf 1899 door eigen bedienden van de rederij georganiseerd. Eerst was dat Jaak Van de Walle (tot 1902), daarna August Simon (1902), Arthur Fontaine (tot 30 mei 1907) en vanaf 1 juni 1907 was het Frans Verbanck. Hij bleef voor de PV verkoper tot de Tweede Wereldoorlog, waarna hij nog vele jaren dienst deed als directeur van de OVA.

Hij schreef zijn herinneringen aan de oude vismijn op en beperkte zich daarbij tot de periode 1900-1914. Zijn zoon, Richard, zorgde er later voor dat die herinneringen ook hun weg vonden naar Ter Cuere, de Bredense Kring voor heemkunde, waaruit we onderstaande gegevens lichtten.⁽⁴⁾

1930 — Op de foto herkennen we zittend Frans Laforce met kat. Staand: Hélène Fleires, politieagent en conciërge van de oude vismijn Jacques Maertens en rechts, met strohoed, Frans Verbanck, bediende van de *Pêcheries à Vapeur*. Later werd hij directeur van de Oostendse rederscoöperatieve OVA. (Uit *Oud Oostende* in beeld 3 van A. Van Cailie.)

1910 — Binnenzicht van de oude vismijn. Het beeld maakt duidelijk waarom het gebouw de 'cierk' genoemd werd. (uit Kent u ze nog... de Oostendenaars.)

De vismijn is een cierk

De oude vismijn werd in 1879 gebouwd en omwille van zijn ronde vorm door de Oostendenaars meteen 'de cierk' genoemd. De visafslag gebeurde op een andere manier dan dat nu het geval is. Hij werd niet door een rederscoöperatie georganiseerd, zoals dat in Oostende later het geval was met de O.V.A. Het was evenmin de stad die deze dienst verstrekke, zoals dat vandaag in Nieuwpoort nog altijd het geval is. Het was geen privéonderneming die de visafslag in handen had, zoals de Zeebrugse Visveiling dat sinds 1988 doet. Het waren veelal grote reders die een eigen afslag hadden en die soms ook de vis van kleinere rederijen verkochten, of het waren onafhankelijke visafslagers die voor rekening van kleine reders, werkten. Verbanck herinnert er zich negen. Ten eerste was er de reeds vermelde PV van Bauwens. Dat was de belangrijkste afslager.

Tweede was de firma Baels-Mauricx. Jules jr. Baels verkocht er de vis van de eigen schepen, maar ook van verscheidene sloepen en van de Panneschuiten (die in de periode 1900-1914 evenwel maar sporadisch in Oostende kwamen markten). Ook Henri Aspeslagh had zijn eigen afslager, en die verkocht alleen vis van de eigen rederij. ⁽⁵⁾ Henri Lauwereins bood de vis aan van de drie schepen van Alfred Golder. Rond 1910 kwam een vloot van een tiental kleine Engelse treilers de markt vervoegen. Ook die nam Lauwereins voor zijn rekening. De vijfde afslager was Cesar Degroote, directeur van een maatschappij onder gezamenlijke naam. Hij verkocht vis van de eigen schepen. Pros Peellaert verkocht vis van enkele Pannenaars en kreeg rond 1910 ook nog drie schepen van reder Demunter onder zijn hoede. Eugeen Quyo verkocht de vis van een tiental sloepen van rederij August Haman en van een tiental schepen van rederij 'Berten Vroome'.

Alle industriële en scheepsherstellingen mekaniek en plaatwerk

Nieuwe Werfkaai 14 • 8400 Oostende

T: 059 33 22 15 • F: 059 33 01 55

GSM Johan: 0477 31 54 15

GSM Ludo: 0477 33 54 35

**BEMA
DOET
HET**

Bij de visafslag Ed. Nierinck waren enkele sloepen en Panne-schuiten klant en ten slotte was er nog Alexis Degrave die vis van reder Blomme (O 156) verkocht 'en als het paste de visjes van hier en daar een kustvisser'.

Merkwaardig volk in de pakhuizen

Tegenover de aangeboden vis stonden de kopers die in de *cierk*, net zoals de afslagers en de reders, een pakhuis konden krijgen. In zijn memoires loopt Frans Verbanck de dertig pakhuizen van de vismijn af en per lokaal meldt hij ons wat hij er zich van herinnert. Het levert een berg 'couleur locale' op. We vernemen op die manier wie 'een brave mens' was, wie 'geen slag deed', wie 'bezweken is aan een auto-ongeval' en waar zich 'typische vrouwtjes met kaketuutkes' bevonden. Ook leren we dat papa Degraeve zich meer bezighield met paardenkoersen dan met zijn werk en eraan te gronde gegaan is. En wat moeten we denken van Matille Rence die het pakhuis nr 11 bezette? 'Ze was in haar jonge jaren nogal een schuwe broeder, en heeft, zoals nog anderen, menig kampje geslagen. Met ouder worden is ze natuurlijk verstillid.' Matille die een schuwe broeder genoemd wordt en die menig kampje geslagen heeft, da's allemaal

1910 — Vissersvrouwen poseren aan de voorkant van de oude vismijn (het gebouw rechts op de foto). Achter hen staat een wagen van de Bredense ijsfabriek De Naeyer. (uit Kent u ze nog... de Oostendenaars.)

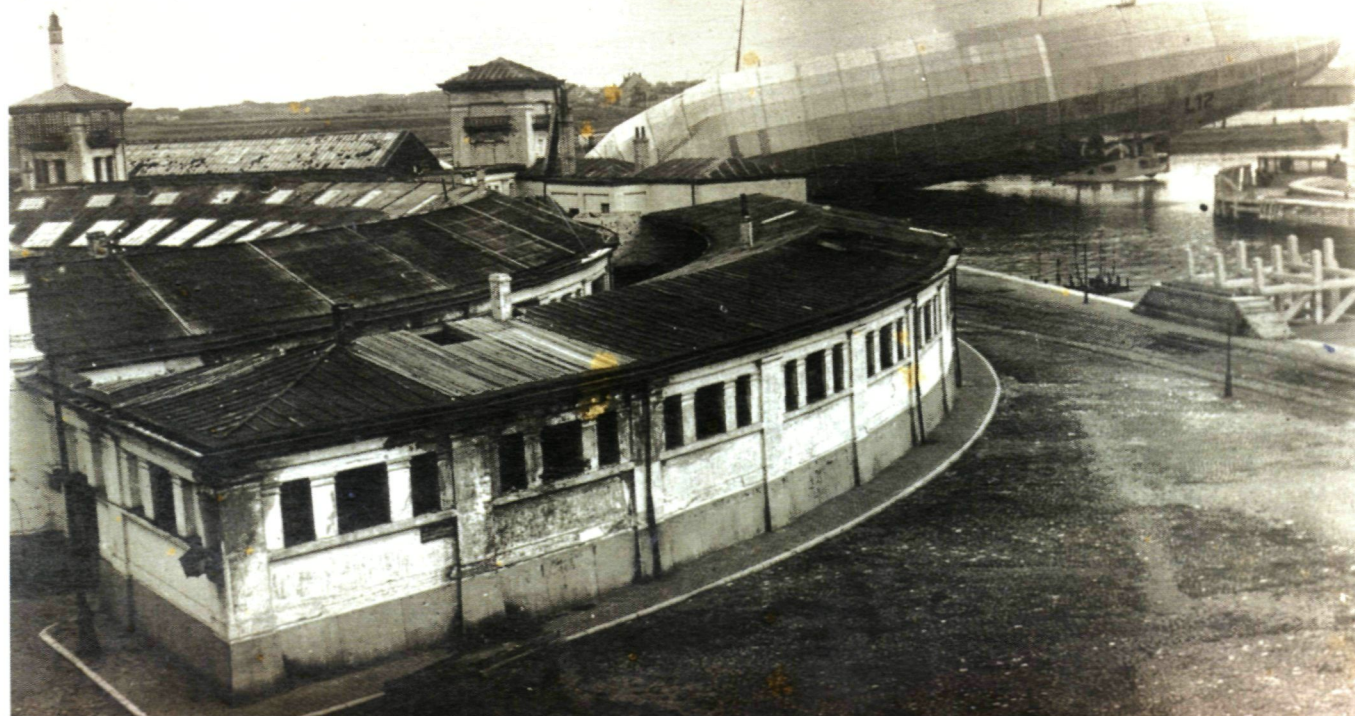
1910 — Peerders en vissersvrouwen poseren in de 'cierk'. De vismijn werd in 1879 gebouwd naar de plannen van architect Charles Van Rysselberghe. Het werd omstreeks 1936 afgebroken. (uit Kent u ze nog... de Oostendenaars.)

Interessant, maar wij hebben hier helaas de plaats niet om dat allemaal uit te spitten. Wij moeten ons beperken tot enkele veelzeggende gevallen en enkele namen die ook vandaag nog een belletje laten rinkelen.

Pakhuis nr 10 behoorde toe aan de 'firma Auguste Pede – Christiaan. Groothandel in vis en wijnen. Dat waren toen rijke mensen die zich in de vismijn niet vertoonden. Er was hoofdzakelijk handel in

fijne vissoorten en gedurende de winter hadden ze nog daarbij de uitvoer van ijle haring naar Duitsland. De zaakvoerder was Louis Dierickx-Vissers, gekend als Louis van Pede. Hij was een geboren farceur maar hij kon er niet goed tegen als hij zelf het slachtoffer werd van een poets. Zoals de meeste bedienden van firma's die buiten de vismijn gevestigd waren, had hij nooit gedaan met zijn werk voor half negen 's avonds, want Madame zou gereklameerd hebben zo men vroeger ging de brieven laten tekenen. Nu, Louis was maar één voorbeeld. Als er geen werk meer te doen was dan ging men maar biljarten of zo. Om 6 of 7 uur keerde men dan maar terug naar het bureel om zeker te zijn niet klaar te wezen voor het gewenste uur.'⁽⁶⁾ Zelf werkte Frans Verbanck in pakhuis 28: 'Over dit pakhuis zou ik een boek kunnen schrijven.' Dat doet hij uiteindelijk niet, maar het levert ons wel het verhaal op van de *Pêcheries à Vapeur* die in 1908 beslist om zelf in de vishandel te stappen. De gevestigde handelaars konden daar niet om lachen en ze organiseerden een boycot die al na enkele dagen weer opgeheven werd. De P.V. kon dus effectief een handel opzetten. Ze deed het onder de naam 'Piscator' 'maar de co-directeuren, Gustaaf Vandenberghe en Tjeppen Graefscheppe waren, wat commerciële geest betreft, niet van de strafsten. Tjeppen had waarschijnlijk een vijs los. De dagen dat hij welgezind was zou je je kreupel gelachen hebben met zijn spreuken en liedjes, maar wee als hij slecht gezind was! Dan was hij gevaarlijk en we vreesden werkelijk dat er eens iets ergs zou gebeuren met hem – of met ons.' Moet het gezegd dat het met de verkooppunten van de PV niet echt goed gekomen is? De vismijnadministratie beschikte over vijf lokalen. Een ervan was bestemd voor de tegenschrijvers, een tweede voor de

Tijdens WO I kwam er vlak naast de oude vismijn een zeppelin in 't water terecht. Het beeld geeft ons meteen een mooi bovenaanzicht van de 'cierk'. (Foto uit de collectie van Daniël Eyland.)

Wordt het gebouw van de Oostendse vismijn nog dit jaar afgebroken?

Dat zou wel moeten, want het contract zegt uitdrukkelijk dat de uitbaters 'zich middels de Erfpachtrekking verbonden [hebben] om binnen de drie jaar na het verlijden van de authentieke akte van de Erfpacht, en na daartoe alle vergunningen te hebben verkregen, op de Vismijnsite, en dat op eigen kosten, een nieuwe vismijn te bouwen (...)'.
Dat contract werd opgemaakt op 19 oktober 2010, ei zo na drie jaar geleden.

Daar u daar nu nog geen bouwactiviteiten gezien hebt, is juist. Het oude vismijngebouw staat er nog altijd onberoerd bij. Toch zegt het Oostendse stadsbestuur uitdrukkelijk dat de Vlaamse Visveiling wel degelijk alle gemaakte afspraken nakomt.

viskeurders, ook de knechten en peerders⁽⁷⁾ beschikten over een lokaal. Een apart bureau was er voor de ontvanger en ten slotte was er het kantoor van directeur E. Valschaerts. Die laatste wordt door Verbanck bijzonder plastisch beschreven: 'Hij was een brave man die meer van muziek kende dan van vis want hij was muziekmeester van de garde-civiek (...) Hij was daarbij erg bijziende. Hij heeft nooit een mens zeer gedaan in de vismijn maar hij heeft ook nooit iets verbeterd of gemoderniseerd. Hij kwam zelden uit zijn bureel.' Het werd niet beter toen hij opgevolgd werd door Pol Swaels: 'Dat was ook een brave mens, dat wel, maar anders een zero!'

Geen pinten drinken, geen werk!

In de onmiddellijke omgeving van de *cierk* waren er nogal wat cafés gevestigd. De toenmalige Keizerskaai (nu Vindictivelaan) en de Visserskaai 'vormden één rij herbergen, slechts hier en daar onderbroken door een winkeltje of een instelling die iets met de visserij had te zien.' Verbanck noemt er enkele op in de onmiddellijke omgeving van de vismijn.

De Verbancks hielden daar zelf *Het Meivisje* open, waar je vele soorten bier kon verkrijgen. Na de oorlog kwamen er in dat *Meivisje* veel Pannenaars een glas drinken 'omdat we een soort heel goedkoop bier verkochten, "Sterck", dat te verkrijgen was aan veertig centiem voor een halve liter. De Pannenaars waren in dat opzicht niet kieskeurig want gedurende de ganse oorlog hadden ze stinkend bier gedronken dat de Pannesche brouwerijen massaal voortbrachten ten behoeve van de Belgische soldaten in de Westhoek. Deze categorie vormde een wild volkje dat tegen buitensporig drinken niet bestand was. Hele dagen was er ruzie bij ons en moeder-de-vrouw, de waardin, die ook tot een onvervaard ras hoorde, moest ze een na een bij de nek nemen en buiten zwieren.' Goed draaiend waren ook

de cafés van Henri Lauwereins (een cliënteel van handelaars, arbeiders en vislossers), Philomène Deckmyn, Pros Peellaert en Cavereel die het beste café van allemaal had. Verbanck herinnert zich ook het Geel huis (Maison jaune) van ene Charlie, bekend omwille van zijn Engels bier en daardoor druk bezocht door de officieren en machinisten van de Tilburyboten. 'Er werden veel zaken gedaan in de herbergen want de burelen van de handelaars waren ver van gezellig. Ook de vislossers werden in sommige cafés uitbetaald, hetgeen leidde tot vele misbruiken die ook in andere bedrijven, hoofdzakelijk het bouwbedrijf te vinden waren. Geen pinten drinken, geen werk! Nadien werd zulks wettelijk verboden en het was maar goed ook.'

Flor Vandekerckhove

- (1) Richard Verbanck, Inleiding tot 'Nieuwe vismijn 50 jaar' (Raymond Vancraeynest) in Jaarboek 1984 van Heemkring Ter Cuere, p. 135.
- (2) Over Bauwens en zijn rederij publiceerden we eerder in ons blad 'Leven en werken van reder John Bauwens'. HvVB III/2012, ps 4 e.v.
- (3) Over Baels schreven we eerder in dit blad Leven en werken van de redersfamilie Baels. HvVB VIII/2012, ps. 7 e.v.
- (4) Frans Verbanck, Herinneringen aan de oude vismijn rond de eerste Wereldoorlog. 29 ps. (Beschikbaar in de bibliotheek van de heemkring Ter Cuere.)
- (5) Over reder Aspelagh publiceerden we eerder in ons blad De rederijen van Aspelagh. HvVB VII/2012, ps 6 e.v.
- (6) Dat August Pede tot de Oostendse elite behoorde blijkt ook doordat hij medebeheerder was van de S.A. Breedene, de projectontwikkelaar die Bredene-Duinen verkavelde. Hij kreeg er zelfs een straatnaam toegewezen. De August Pedelaan heet nu Peter Benoitlaan. In mijn blog, De Laatste Vuurtorentwachter, schreef ik over die verkaveling onder de titel Van de Opex naar de Avenue le Grand.
- (7) Peerder: arbeider die aan de wal helpt bij het onderhoud van het schip of voor andere onderhoudstaken in de visserijsector tewerkgesteld wordt, meestal een oud-visser.

SKB Life Saving Equipment

reddingsvesten - reddingsboeien - drijvende toestellen - valschermsignalen - stakellichten man.o.boordlichten - noodzenders Locat - radio Beacon - reddingsvlotten: RFD, Elliot, Viking, Zodiac, Autoflug, Bombard, Avion, Callegari, Servaux, Mitsubishi, Soniform - nazicht brandblusapparaten.

- ERKEND SERVICESTATION -

VERANTWOORDELIJKE VOOR DE KUST:
A. VAN DURME. TEL.: 0475 25 88 02

SKB Life Saving Equipment
Vosseschijnstraat 44
2030 Antwerpen
Tel + 32 (0) 3 2138670
Fax + 32 (0) 3 2138671

Afdeling kust
H. Baelskaai 8A
B-8400 Oostende
Tel.: 059/33 96 00
Fax: 059/33 96 01

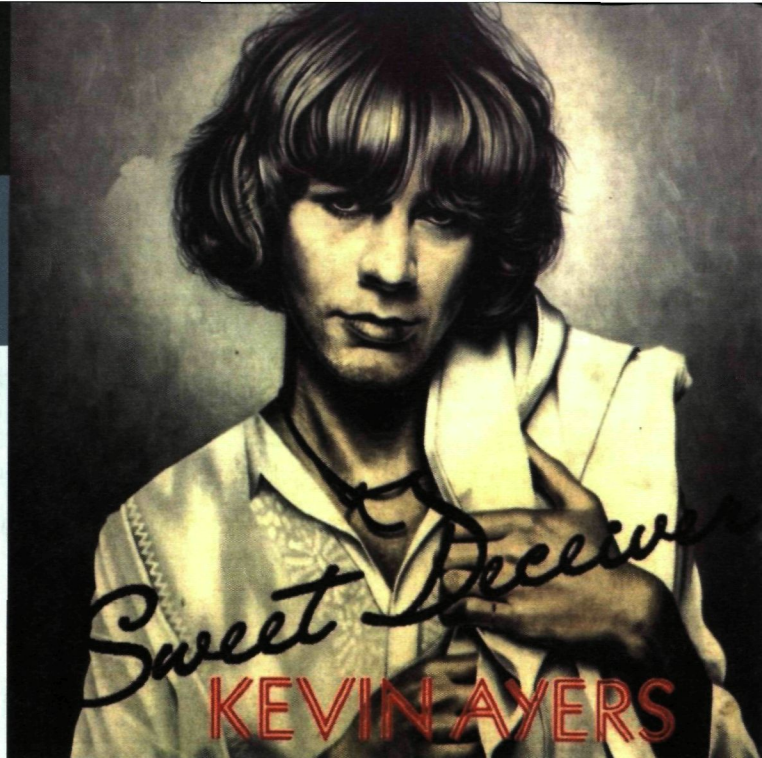

KEVIN AYERS KIEST HET RUIME SOP

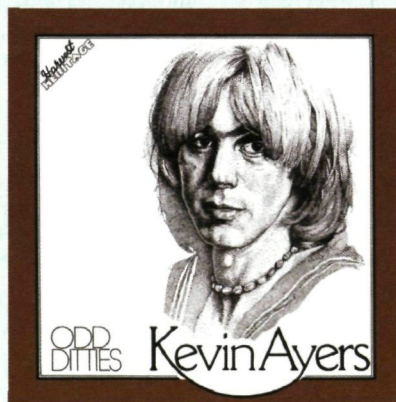
Op 18 februari ontviel Kevin Ayers ons. Achtenzestig is ie geworden. De Brit van Maleisische afkomst werd verrast in zijn slaap. Hij koos voorgoed het ruime sop, de start van een *never ending tour* langsheen de Eeuwige Stranden, waar het zo goed toeven is. Het zal hem deugd doen. Het inspireerde de VRT tot het uitzenden van een fragment van het luchtige 'Caribbean Moon' waarop Kev en band zich duidelijk zaten te amuseren ver buiten elk toen gangbaar scenario. Al reflecteerde het verder niets zeggende, klaarblijkelijk haastig uit het archief geplukte fragment voor een heel klein stuk Ayers' onconventionele en nonchalante, zelfs totaal oncommerciële aanpak, het liet bitter weinig doorschemeren van 's mans echte belang. Daar hebben we al iets over gezegd in aflevering 21 van Het Muzikale Anker, toen we, toch op dit vlak, een vergelijking konden doorvoeren met Chris Rea.

Kevin Ayers had in de sixties snel krediet opgebouwd als lid van **Soft Machine**. Onder leiding van stichtend lid, drummer **Robert Wyatt** (over wie we het hadden in de één van de eerste Ankers) had Soft Machine zich alras gemanifesteerd als de voortrekker onder de psychedelische rockbands. Later zou de formatie met zijn steeds wisselende bezettingen en met wisselende graad van ... flirten met diverse muziekvormen, als progrock ('progressieve rock') en jazz, maar dat was lang na het vertrek van Kevin. Zoals met alles waar Kevin zich mee bezighield, kreeg hij het na een tweetal jaar knap lastig met de discipline die hoort bij een relatief populaire band die veel toert en met verplichtingen opgezadeld is. Zijn jeugd in Zuidoost Azië maakte dat hij nooit echt kon aarden in de UK, waar alles ernstig genomen werd en een strikt georganiseerd leven elke spontaneïteit doofde en de vrijheid beknotte. Hij verliet de groep en nam een LP op, die meteen zijn ongewone talent bevestigde. Die 'Joy Of A Toy' (1969) is geen makkelijke plaat, maar ze vormt de basis voor het vervolg.

Zijn muziek werd al snel toegankelijker en in zijn band **The Whole World** nam een reeks interessante muzikanten op, zoals pianist en klassiek componist **David Bedford** en bassist **Mike Oldfield**, die kort daarachter de wereld zou verbazen met 'Tubular Bells', waarop Oldfield speelt daarop alle instrumenten. Het was de start van een

merkwaardige loopbaan... voor Oldfield, maar The Whole World zou nooit de belofte invullen: de concerten waren chaotisch als zijn aanvoerder. Dat neemt niet weg dat Ayers creatief aan de wiggel was: hij deed ondermeer ook zijn duit in het zakje bij een andere experimentele band, die tegenwoordig nog steeds respect krijgt: Gong. Zijn soloplaten 'Shooting At The Moon' (1970), 'Whatevershbringswesing' (1972) en 'Bananamour' (1973) bevatten menig pareltje en zijn ook als geheel nog te aanhoren. Men moet maar eens luisteren naar 'May I?' (en zijn Franse pendant 'Puis je?'), 'Stranger In Blue Suede Shoes', 'Shouting In A Bucket Blues', 'Decadence'...

Zelfs de nummers die de cd's niet haalden en later verzameld werden op 'Odd Ditties', bleken de moeite, al ging het om luchtig spul: 'Caribbean Moon' (zie boven), het hilarische 'Fake Mexican Tourist Blues', 'Take Me To Tahiti' versterkten het beeld van Ayers als een bon vivant, een warhoofd, terwijl we altijd de indruk kregen dat hij gewoon de druk van een rockbestaan in de volle spotlights niet aankon en ook niet wilde aankunnen. Het lijkt erop dat elke keer hij dreigde succes te hebben, hij het omgekeerde deed van wat van hem 'verwacht' werd. Het bleef on-

danks de door de critici opgepikte kwaliteit commercieel bij rommelen in de marge, al werd voor de volgende plaat 'The Confessions Of Dr. Dream And Other Stories' het grof geschut boven gehaald. Deze gedeeltelijke conceptplaat is nog altijd een unicum in zijn genre. Deze plaat was om nog een andere

reden betekenisvol: gitarist **Peter John 'Ollie' Halsall** zou voortaan, en dat tot aan zijn al te vroegtijdige dood in 1992, aan de zijde van Kevin staan. Ollie was een muzikant buiten categorie wat deze uitspraak met de nodige humor belicht: 'Ollie may not have been the best guitarist in the world, but he was certainly among the top two' (John Halsey, 1997)

Het veranderde allemaal weinig aan de situatie. Het werd zelfs nog erger: voor zijn zesde plaat bedacht zijn toenmalige zaakvoerder (**John Reid**, die de belangen behartigde van **Elton John**) een plan om Kevin aan een breder publiek te 'verkopen'. De hoestekening van 'Sweet Deceiver'

Coignez & Van Niel Schuuren

Advocatenkantoor

Kantoor
Edgard Gevaertdreef 10
9830 Sint-Martens-Latem

Contact
T: 09 222 55 50
F: 09 244 55 90
M: 0486 17 10 74
svns@glegal.be

(1975) toont Kevin als een jonge rockgod met hermafrodiëte kenmerken, typisch voor die tijd, in de slipstream van **David Bowie**. Dat staat dan haaks op de muziek, die hoewel veel vloeiender dan in het begin, als vanouds van hoge kwaliteit was. Maar dat mislukte imago deed de deur dicht bij de Britse kritiek. Zelfs lieden die Kevin altijd al goed gezind waren, zoals **Nick Kent** van *New Musical Express*, begrepen er niets van en haakten af. Het was zo 'erg' dat de plaat tot op heden in de Britse pers zowat verzwegen wordt. Zelfs het uitgebreide Engelse Wikipedia artikel gaat handig om 'Sweet Deceiver' heen (hoewel de plaat wel vermeld en besproken wordt in de discografie... Dat zou al te gortig zijn!)

In de vorm van 'Toujours La Voyage' bevat 'Sweet Deceiver' zelfs een Meesterwerk (als je dat van één song mag zeggen): een heerlijke, twee keer maar met lichtjes andere intonatie gezongen tekst die een fraaie poëtische omschrijving geeft van, zo niet de femme fatale, dan toch de vrouw die aantrekt en afstoot. De fascinatie voor Das Ewig Weibliche doordeseemt de melodie. 'Toujours La Voyage' is een acht minuten durende walsstructuur die door twee solisten tot ongelofelijke hoogten wordt verheven, Elton John aan de piano en een 'Oostenrijks' klinkende Ollie Halshall aan de gitaar. De interactie tussen die twee is niets minder dan subliem... (u vindt de song onder vele links, maar deze toont ook de hoes van 'Sweet Deceiver': <http://www.youtube.com/watch?v=vK4bRPLTYaQ>)

Ons interesseert hier echter... 'Once Upon An Ocean', één van de niet zo talrijke verwijzingen naar de zee in Ayers' oeuvre. De aanstekelijke reggae met prominente koperblazers behoort tot het (al vermelde) lichtere werk met een lekker banale tekst (zoals ook het guitige 'Guru Banana' op deze plaat), maar dat maakt de song niet minder leuk: 'Once upon an ocean / We dream a ship to sail / When it start leaking / We had to learn to bail'. Het refrein laat je niet snel los, minder snel dan de bodem van het schip, blijkbaar: 'Our ship is sinking but we don't give a damn / No, no, no, no!' (deze link zal u al heel wat wijzer maken: http://www.youtube.com/watch?v=ypFf_DuYst4)...

Wil nu het geval dat even later... **Johan Verminnen** de song opgepikt heeft voor zijn Franstalige LP 'Je ne suis pas un Flamand rose' (1978). 'Once Upon An Ocean' werd 'Le bateau coule' ('De Boot zinkt') Geen YouTube clip, maar in 1992 werden zijn twee Franstalige LP's (ook 'Elle chante na na na') op een cd gezet. Hij heeft het ook heropgenomen op zijn derde Franse plaat: 'Marin d'eau douce' ('Zoetwatermatroos', 1998)

En Ayers? Het zou wel overdreven (melo)dramatisch zijn te stellen dat het na 'Sweet Deceiver' niet meer goed kwam met de man als artiest. Er volgden nog heel goeie platen zoals 'Yes We Have No Mañanas (So Get Your Mañanas Today)' (met essentieel werk als 'Star', 'Yes I Do' en 'Blue'), maar dat is in

volle punttijd en plots was Kevin Ayers dus ook al niet meer modieus of mee met zijn tijd. Maar begin jaren tachtig glijdt hij effectief helemaal af: drugs. Het is zo'n dieptepunt dat het lijkt of hij dit nooit meer te boven komt, maar in 1988 is daar plots 'Falling Up', een briljant antwoord op zijn criticasters, die massaal voor de bijl gaan. *Kevin Ayers is back!* Commercieel stelt het opnieuw niets voor, maar het bewijst dat je de man niet mag afschrijven.

Opnieuw verrast hij, ditmaal met een akoestische plaat 'Still Life With Guitars', met briljant nieuw werk als 'Something In Between' en, echt niet toevallig één onze lijfliederen, 'I Don't Depend On You'. Het is de laatste plaat waar Ollie aan meedoet. In datzelfde 1992 overlijdt hij plots: overdosis. Gedurende een hele poos laat Kevin nauwelijks nog wat horen vanuit het zonnige zuiden, maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Al zal hij nooit meer concerteren in de UK (alle goedbedoelde pogingen omdat te organiseren falen), maar de man is weer actief... tot in ons land toe! Een formatie rond één van

Johan Verminnen

zijn grootste fans, **Starvin' Marvin**, wordt zelfs zijn nieuwe oerband. In het kleine Hansbeke komt Kevin met die jongens een Japanse toer voorbereiden, tijd voor ons (en voor velen) om eens een babbeltje te slaan met een jeugdheld. In 2007 is er 'The Unfairground', wat zijn laatste cd bij leven zal blijken. Het is een mooi testament, nieuw eigen werk van het niveau van zijn beste werk.

Antoine Légat

BUDDY'S GOLD

AANKOOP GOUD

AALST

LOUIS D'HAESELEERSTRAAT 4
9300 AALST
0484 20 20 71
OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 13U30 - 18U
GESLOTEN: ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

OOSTENDE

VAN ISEGHEMLAAN 72
8400 OOSTENDE
059 50 67 29
OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U30
EN 14U - 18U
GESLOTEN: ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

GRATIS PRIJSOFFERTE

GOUD ♦ DIAMANT ♦ ZILVER

DIRECTE BETALING

ANTIEKE JUWELEN

BRUGGE

DWEERSTRAAT 8
8000 BRUGGE
050 34 02 28
OPEN: MAAN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 13U30 - 18U
GESLOTEN: ZON - EN FEESTDAGEN

LOKEREN

MARKT 63
9160 LOKEREN
0486 92 66 30
OPEN: DIN - VRIJ VAN 10U - 12U
EN 14U - 18U
GESLOTEN: ZAT - ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

BUDDYSGOLD@HOTMAIL.COM
WWW.BUDDYSGOLD.COM

Een praatje bij een plaatje

Jo Clauwaert, bijgenaamd de Flitsmatroos, is onze huisfotograaf en grafisch vormgever. Zijn foto's, tekeningen en schilderijen illustreerden al talloze artikels in Het Vrije Visserijblad. Maar Jo heeft nog duizenden ongepubliceerde foto's in zijn digitale kast liggen. Hij kiest elke maand een foto en daar schrijft onze columnist Joris De Voogt een tekst bij.

Straf clubje

Deze keer heeft de Flitsmatroos mij een foto gemaald die niets met de visserij te maken heeft. Hoewel? Meen ik op het schilderij niet het kindje Jezus te ontwaren, de latere stichter van een clubje vissers dat bekend werd onder de benaming van De Twaalf Apostelen? Straf clubje hoor. Eén van hen, Petrus, werd zelfs de eerste Pontifex Maximus, de opperpriester oftewel paus van de katholieke kerk. Zijn vissersclubje groeide uit tot een geducht instituut dat de wereld veel spiritualiteit maar ook veel ellende bracht. Dat heb je met vissers. Soms zijn het lammetjes, soms een pain in the ass.

Ik ken het schilderij niet, maar links moeten dat toch de maagd Maria en haar kindje Jezus zijn. Het lichaam van het kind is 'ingebunseld', dat was ook in onze contreien de mode. In het trouwboekje van mijn grootouders stonden tips voor het verzorgen van een pasgeboren kind. Zo werd het inbunselen aanbevolen en er was ook de goede raad: "Het is verboden het hoofd van eene pasgebooren zuigeling te kneden om het alsnog eenen schooneren vorm te geven".

Wie zien we nog meer op het schilderij? Centraal een grote zwevende engel. Hij ziet er wat androgyn uit maar ik veronderstel toch dat hij de dader is van Maria's onbevleete ontvangenis. De figuur rechts op het schilderij is mij ook onbekend maar ik gok op Sint-Jozef. Hij lijkt te piekeren en houdt in zijn rechterhand iets onduidelijks vast. Misschien is het een gsm waarop hij naar zijn beste vriend een sms heeft verstuurd: "Mijn Maria is zogezegd onbevleete ontvangen, ge hebt toch zeker niet zitten vozen met haar?" Waarop de vriend zopas heeft geantwoord: "Het zaad van een maat kan geen kwaad". Ik gis maar hoor.

Dan komt nu de hamvraag: wie is de persoon naast het schilderij? Wel, daarover kunnen we zeker zijn. Het is onmiskenbaar Roland Van Campenhout, de peetvader van de Belgische blues en andere rootsmuziek. Navraag bij de Flitsmatroos leert mij dat Roland hier de rol van museumconservator speelde in de film Vanitas. Dat we dat nog mogen meemaken! Roland na muziekconservator nu ook museumconservator. Dat noopt mij tot een ode aan Roland. Zijn levenswandel was jarenlang en zacht uitgedrukt: heftig. Maar een jaar geleden had ik een babbel met hem en zijn dochter, en de geheide nachtraker van weleer bleek intussen een gevoelige en liefhebbende vader te zijn. Je kunt hem wel nog altijd aan het werk zien op een avondlijk podium her en der te lande. Het doet me denken aan het gedicht Nachtgedaante van Willem Frederik Hermans.

Joris De Voogt

Nachtgedaante

*De zon was zo fel
dat ik niets kon zien dan zwart
en wit.*

*Dat ik mijzelf
slechts aan mijn schaduw mat.*

*De zon stond zo hoog
dat ik bijna geen schaduw had.*

*En daarom ben ik overdag zo klein en moe
ik, die pas bij het later worden groei.*

(Willem Frederik Hermans)

GIJ DIE DIT BLAD IN DE KRANTENWINKEL KOOPT

Neem vandaag nog een abonnement en schrijf 30 euro (*) over op rekening 384-0596581-18 van Het Vrije Visserijblad. U krijgt dan een jaar lang HVB bij u thuis in de bus bezorgd.

(*) Tarief voor abonnementen in België.
Voor het buitenland, zie colofon.

Schilderij: Frone Clauwaert

**NEEM TOCH
'N ABONNEMENT**

Een interview met Patje het Katje

We interviewden al Marloes de Poes en nu is 't de beurt aan Patje het Katje. Uiteraard heeft deze vis niets met uw huisvriend de vieroeter te maken, maar wel met de zeekat, familie van de inktvis. Met Patje het Katje spraken we af op café, een voor de hand liggende locatie, zoals u straks zult lezen.

HvVB: Welkom Patje.

PATJE: Ja, ook zoveel hé. Voor mij een pintje a.u.b.

HvVB: Euh,oké. Meneer heeft grote dorst?

PATJE: We zitten toch op café? En op café drink je toch geen cola, dat kun je thuis ook krijgen.

HvVB: Vroeger had ik ook zo'n mentaliteit, maar gelukkig heb ik dat verlerd.

PATJE: Tja, in ons korte leven wil ik me niet teveel ontzeggen. Waar zijn de mokkels hier trouwens?

HvVB: Dat kan nog wel even wachten hé, zo kort is dat leven toch ook niet.

PATJE: Je zou dat toch niet zeggen als je ziet hoe klein de exemplaren van onze soort zijn die jullie aan boord houden, in jullie vissersjargon: hoe klein jullie ons 'uitsmijten'.

HvVB: De al bij al hoge prijs voor zo'n klein exemplaar zorgt daarvoor. Da's drinkgeld voor ons hé.

PATJE: Drinkgeld? Dat klinkt interessant. Mijn pintje is trouwens op hoor.

HvVB: Rustig Patje, morgen hebben ze er ook nog. Drinkgeld betekent niet dat we dat geld per se opdrinken. Het is een deel van de besomming waar wij, vissers, meer van krijgen dan wat normaliter ons percentage is.

PATJE: En nu in het Nederlands graag.

HvVB: Wel, normaal varen vissers op percent. Laat ons voor 't gemak nemen dat zo'n visser 4% op de besomming krijgt. Bepaalde soorten, zoals schelpen, wullocks, krabbenpoten, krabben, zaadsels (pijlinktrissen), octopus en zeekatten tellen als drinkgeld. Het bedrag dat die soorten op de markt halen wordt gedeeld door het aantal bemanningsleden én de reder. In ons geval is dat te delen door zeven. Dat betekent dus dat de visser van dit deel van de vangst 14% toegewezen krijgt i.p.v. 4%.

PATJE: Amaai, mocht ik schipper zijn dan gaan we alleen maar op die drinkgeldsoorten vissen.

HvVB: Wellicht zijn er schippers die ook al op dat idee gekomen zijn,

want er staat wel een limiet op het bedrag aan drinkgeld dat verdeeld kan worden, bv. maximaal 2000 euro.

PATJE: 2000 per man? Wow, kassa! Kassa!

HvVB: Neen, 2000 is dan het totaalbedrag hé, da's dan voor elk 285 euro.

PATJE: 't Is nog niet mis hé.

HvVB: Inderdaad, 't is niet voor niets dat we jullie 'het zwarte goud' noemen.

PATJE: Zwarte goud? Ik dacht dat het de koosnaam van olie was.

HvVB: In de visserij is niks zoals 't elders in de maatschappij.

En olie, of mazout, zal in de visserij geen koosnaam krijgen.

Veeleer een scheldnaam.

PATJE: Ik heb al gehoord dat jullie met ons spelen. Wat moet ik me daarbij voorstellen?

HvVB: Haha, sommige speelvoegels aan boord kietelen of wrijven wat op jullie buik zodat jullie een straal inkt spuiten. En als je goed gemikt hebt, dan is een van je collega's zwart natuurlijk.

PATJE: : Ons verdedigingssysteem misbruiken is schijnbaar dolle pret, pff.

HvVB: Ook zonder te spelen kun je zwart gespoten worden hoor.

Het is zaak jullie vakkundig vast te nemen en zo rap mogelijk in het mandje te gooien. In het visruim hebben we door jullie trouwens

telkens redelijk wat poetswerk. Toen ik nog 'chef-visruim' was, stonden jullie altijd in het huisdierenhoekje.

PATJE: Pardon?

HvVB: De plaats waar honden (hondshaai) en katten staan.

PATJE: En hoe komt het eigenlijk dat vogelliefhebbers zo zot van ons zijn?

HvVB: Het is van jullie rugschild dat de vogels zo zot zijn.

Ze scherpen er hun bek mee.

PATJE: Kortom, wij maken iedereen blij, en met het drinkgeld dat jullie door ons krijgen als 'top of the bill.

HvVB: Sommige vissersvrouwen waren in de Goeie Oude Tijd van dat drinkgeld niet zo zot. Toen werd dat drinkgeld in een envelop, van hand tot hand, overhandigd. Het bedrag stond wel op je loonbrief en is het was dus geen zwart gel. Maar aangezien je dat in de hand kreeg, had je dus echt drinkgeld. Als de reder die envelop dan ook nog eens overhandigde op café, kun je de boze reacties van de echtgenoten wel voorstellen.

PATJE: Ik heb nog een betere gehoord van een IJslandvaarder.

Zij kregen hun envelop destijds toegestopt in de zaak van de zuster van de reder en zij was een... hoerenmadam!

HvVB: Problemen verzekerd aan het thuisfront!

*Interview Chris Meyers
tekening Jo Clauwaert*

BOEKEN

Een wegwijzer die Lighthouse heet

De Vlaamse Havencommissie (VHC) heeft samen met de Europese zeehavenvereniging ESPO en de Nederlandse Nationale Havenraad een Engelstalige versie klaar van zijn 'Wegwijzer in Europese haven- en vervoerdossiers'. VHC-voorzitter Francis Rome stelde de nieuwe publicatie vorige week in Brussel voor bij de presentatie van de jongste winnaar van de ESPO Award voor maatschappelijke integratie van havens.

Over elk van 46 dossiers die in 'Harbour Light - Port and transport related EU policy and regulations - The professionals' guide' aan bod komen, wordt de stand van zaken gegeven en krijgt de lezer ook een lijstje met de belangrijkste beleidsdocumenten.

De publicatie bestaat zowel op papier als op het net. Zolang de voorraad strekt is de papieren versie gratis beschikbaar bij de Vlaamse Havencommissie (aanvragen via hieronder vermelde website). De digitale versie staat op de website van de VHC op het adres www.flemishportcommission.be/harbourlight en bevat ook rechtstreekse links naar alle richtlijnen, communicaties, ontwerpdocumenten... die betrekking hebben op het behandelde onderwerp.

"Duizenden pagina's van Europese instellingen zijn beschikbaar op het internet, maar het is niet altijd eenvoudig om een overzicht te krijgen van wat op Europees niveau gebeurt, of de exacte status van een bepaald dossier te vinden. 'Harbour Lights' is precies ontworpen voor wie geen tijd heeft om door al die internetpagina's te gaan. Of voor wie door de bomen het bos niet meer ziet," zo lichtte Francis Rome toe.

De elektronische versie van 'Harbour Light' zal regelmatig geüpdated worden.

Noordzee. Nederlandse kustcultuur in woord en beeld

Recent verscheen bij Walburg Pers het mooie boek "Noordzee. Nederlandse kustcultuur in woord en beeld". Het boek verscheen onder redactie van Joost Schokkenbroek en Ron Brand. De uitgave kwam er in samenwerking met de Stichting Maritiem Museum Rotterdam, de Vereniging Vrienden van het Maritiem Museum Rotterdam, de Vereniging Nederlandsch Historisch Scheepvaart Museum en de Stichting Het Scheepvaartmuseum Amsterdam. Van de Eemshaven in Groningen tot aan Het Zwin in Zeeuws-Vlaanderen telt Nederland ruim 450 kilometer Noordzeekust. Het landschap langs de kust is verrassend en veelsoortig. Het varieert van brede zandstranden, hoge duinen, kunstmatige zeeweringen en rivierdelta's tot havenmondingen. Net zo afwisselend zijn de activiteiten die mensen al eeuwenlang aan de kust ontplooiën. Boezemden de zee en de kust aanvankelijk angst in en waren het voornamelijk de werktoreinen van vissers, later trok de kust ook andere mensen aan en werd het naast een economische factor een belangrijke plek voor recreatie.

Kustcultuur is het onderwerp van dit boek. Boeken waarin de kust en de cultuur - of aspecten daarvan - worden belicht, zijn niet nieuw. Nog niet eerder werd de kust echter benaderd vanuit het

standpunt van de maritieme musea van Amsterdam en Rotterdam. De rijke collecties van beide musea vormen daarbij het uitgangspunt. Een interessant boek met bijdragen door deskundigen, stuk voor stuk specialist binnen hun vakgebied.

"Noordzee" (ISBN 978-90-5730-869-7) telt 126 pagina's en werd als softback uitgegeven, en kost 24,95 euro. Aankopen kan via de boekhandel of rechtstreeks bij Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Postbus 4159, 7200BD Zutphen. Tel. +32(0)575.510522, Fax +31(0)575.542289. In België wordt het boek verdeeld door Agora Uitgeverscentrum, Aalst/Erembodegem. Tel. 053/76.72.26, Fax 053/78.26.91, E-mail: info@agorabooks.com.

De nieuwe sleepboten

Naar jaarlijkse gewoonte publiceerde het vakblad International Tug & Salvage (IT&S) ook eind 2012 een overzicht van de recentste nieuwbouw-sleepboten die in het voorbije jaar wereldwijd werden opgeleverd. Net als vorig jaar zijn nu ook de representatieve 'Oceangoing Supply Vessels' (OSV) opgenomen. Onder de titel "International Tug & OSV. Annual Review 2012" biedt dit 110 pagina's tellend jaarboek gedetailleerde besprekingen van 38 verschillende sleepboten en hoogzeebevoorradingsschepen. Voor iedere sleepboot en supply vessel wordt de bespreking aangevuld met een G/A plan en een kleurenfoto.

Naast de besproken sleepboten biedt dit jaarboek ook een overzicht van de belangrijkste nieuwtjes die er in 2012 te sprokkelen vielen.

"International Tug & OSV. Annual Review 2012" (ISBN 978-1-904050-22-3) kost £30, inclusief p&sp. Wie zijn exemplaar per luchtpost wenst te ontvangen moet daar nog eens £4,5 bijtellen. Bestellen kan bij The ABR Company Limited, The Barn, Ford Farm, Bradford Leigh, Bradford on Avon, Wiltshire BA15 2RP, UK. Tel. +44(0) 1225.868821, Fax +44(0) 1225.868831, www.tugandsalvage.com.

Strijd om de Stroom

Recent verscheen bij het Davidsfond Uitgeverij, het boek 'Strijd om de Stroom. Een politieke geschiedenis van de Schelde'. Dit jaar staan in Vlaanderen heel wat activiteiten gepland rond 150 jaar vrije vaart op de Schelde. Het eerste initiatief is al een feit met het prachtige boek van prof. Eric Van Hooydonk. Het nieuwe, rijkelijk met kaarten en prenten geïllustreerde boek schetst de geschiedenis van de scheepvaart op de Schelde vanuit een breed internationaal, politiek, economisch en cultureel perspectief. "De Schelde is één van de grote wereldrivieren, niet in lengte, maar wel door haar economisch en historisch belang", aldus de auteur.

Torhoutsesteenweg 42
8400 Oostende
T 059 27 05 45
F 059 51 25 15
www.calcule.be

Pauwels - Tommelein - Vermeire

Het politieke verhaal van de vrije vaart op de Schelde, die meer dan twee eeuwen was gesloten voor het zeeverkeer, is uniek.

'Strijd om de Stroom' (ISBN 9 789058 269508) werd als hardback uitgegeven, telt 392 pagina's en kost 34,95 euro. Aankopen kan via de boekhandel, of rechtstreeks bij Davidsfonds Uitgeverij nv, Blijde-Inkomststraat 79-81, B-3000 Leuven, België, Tel. +32(0)16.310.600, Fax +32(0)16.310.608, e-mail: verkoop@davidfonds.be.

Jaarboek Binnenvaart 2012

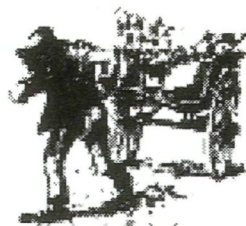
Bij De Alk verscheen naar jaarlijkse traditie "Jaarboek Binnenvaart 2012".

Hoewel het in 2011 iets beter gaat in de binnenvaart, hebben binnenschippers ook in 2012 nog steeds last van de crisis. Het aanbod van lading blijft mager en de prijzen blijven laag. En de NMa blijft de binnenvaart in de gaten houden.

Om in de toekomst beter als één partij naar buiten te treden, gaan de binnevaartorganisaties beter samenwerken. Het Transitiecomité Binnenvaart gaat onder leiding van Arie Kraaijveld aan het werk met het rapport van binnenvaartambassadeur Arie Verberk. Een naam voor de nieuwe organisatie is er al: Binnenvaart Logistiek Nederland (BLN). Het "Jaarboek Binnenvaart" geeft in foto's, korte nieuwslinjes, nieuwsverhalen en menselijke verhalen een overzicht van het jaar, dat zich uitstrekt van juli 2011 tot en met juni 2012.

"Jaarboek Binnenvaart 2012" (ISBN 978-90-6013-487-0) werd als hardback uitgegeven en telt 136 pagina's. Het boek kost 25,00 euro. Aankopen kan via de boekhandel. In België wordt het verdeeld door Agora Uitgeverscentrum, Aalst/Erembodegem. Tel. 053/76.72.26, Fax 053/78.26.91, E-mail: info@agorabooks.com.

Recuperatiebedrijf Willems nv

059/ 27 89 61
Snaaskerke

- Nieuw ijzer
- Containerdienst
- Oude metalen
- Afvalcontainers

www.nvwillems.com
info@nvwillems.be

Al zijn er in onze nationale muzieksien nog Bruno's met grote verdiensten (denk aan o.a. gitarist **Bruno de Bruxelles**), toch volstaat 'Bruno' voor de fan, net als 'Django', 'Toots', 'Bruce' of 'Baawb' dat doen, maar dan op wereldschaal. Dat Bruno (nog) geen huishoudnaam werd, is niet te wijten aan een tekort aan kwaliteit, maar wel omdat de man nu eenmaal niet past in de wijze waarop ons mediaschandlap functioneert. En vice versa: de media hebben hun schade nog niet ingehaald. Het is iets wat onder 'zij die weten' al lang leeft, en conversaties onder de 'believers' gaan steevast over hét mysterie, hoe het komt dat de man nog altijd geen grotere bekendheid geniet, en over wanneer er nu eindelijk eens gerechtigheid geschiedt, enzovoort... Praat voor de vaak, vindt de betrokkene zelf: het is wat het is en er komt wat moet komen. Gelijk heeft ie... en veel geduld. Dat belet niet dat we de schijnwerper wel eens mogen richten op... BRUNO!

Bruno Deneckere is een geboren en getogen Gentenaar. In 1986 start hij **The Pink Flowers** op, groep die in die dagen de trots van Gent uitmaakt, naast **Derek & The Dirt** (de formatie van **Dirk Dhaenens**, vriend, geestesgenoot en medebewonderaar van **Bob Dylan**) In de jaren negentig resulteert die eerste creatieve explosie in drie full cd's (waaronder een soundtrack, 'Blind Man's Son'), een handvol uitstekende singles en enkele bijdragen aan de toen welig tierende compilatierage. Schort er met de huidige normen opnametechnisch wel een en ander, die platen tonen het grote potentieel van Bruno als songschrijver. Dat ontwikkelt hij pas echt na **The Pink Flowers**. Er is eerst de fijne single 'Dangle'/'Lazy On The Easy Chair' als **Bruno & The Blue Period** in 1997 en dan is het pas goed raak met zijn eerste soloplaat: 'Beyond The Pink Flowers' (1998)

Songs als 'Hard To Tell', 'I Confess' en 'Keeping Up Appearances' tonen een songsmid die zowaar een zinvol onderwerp steekt en uitdiept in zijn melodierijke songs, rockers en ballads, en dat in vlekkeloos Engels verwoordt, met een grote beeldenrijkdom, doorspekt met straffe onlinen en slimme referenties naar de cultuur van onze tijd, niet alleen de muziek dus, ook grafische, beeldende kunsten, film, enzoverder. De media

weten weer eens van niks... De albums die volgen diepen het talent verder uit: 'Down The Road' (2000), 'Crescent Of The Moon' (2004), 'Someday' (2007) en de voorlopig laatste 'Walking On Water' (2011) bulken van de parels en maken het werk van toekomstige samenstellers van 'Best Of's' welhaast onmogelijk.

Daar staan dan niet eens à zijn goeie songs op, want ook voor o.a. Gents collectief **Het Gespuis** heeft hij prachtige dingen geschreven, en heel recent nog voor de Dylan tribute ('I'm Playing The Bass Tonight') Die tributes, samen met Derek en Pink Flowers spitsbroeder **Nils De Caster** (viool, lap steel, mandoline, gitaar...; Nils is violist bij o.a. **Johan Verminnen** en **The Broken Circle Breakdown**) zijn trouwens een fenomeen op zich geworden: elk jaar rond 24 mei, Bobs birthday, nemen de heren het werk van Baawb thematisch onder handen. Op de Gentse Feesten geeft Bruno dan weer present op de **Place Musette**, om één of andere cajunsong of Frans chanson te brengen. De Belgische media slapen intussen verder: te hoog gegrepen, allemaal?

Het is echter op toneel dat Bruno al zijn capaciteiten ontplooit (sommigen zeggen: zijn duivels ontbindt) Of hij nu solo optreedt, in duo (met toppers als **Kathleen Vandenhoutd**, **Luiz Márquez**, **Derek**, **Nils**, of opkomende talenten als **Fernant Zeste** of **Rianto Delrue**), in trio of met bands (zijn eigen band, **The Herods**, kan-driewerf helaas- slechts zelden op volle sterkte opereren) Bruno imponeert, intrigeert, charmeert... en pakt zijn publiek ten langen leste genadeloos in. Op een rijtje gezet: Bruno heeft de ideale (alt.) countrystem, gemaakt van roestvrij staal en tegelijk zo zacht als zijde. Hij is onovertroffen als tweede stem en in vocale harmonieën ('De Eagles in het klein'), samenzang die in onze muzieksien tot kort geleden verwaarloosd werd (het is gelukkig fel aan het beteren!) Gitaar spelen doet hij als de beste, zowel als hij zichzelf begeleidt als wanneer hij een ander voorziet van *backing*, als gitarist of als harpist (harp = smoelschuif, mondharmonica, 'l'accordéon du pauvre')

Het is meer dan 'meespelen': hij heeft oog en oor voor wie hij begeleidt, en als dusdanig is hij evenzeer eerste luitenant als talent scout. We zien hem soms ook een 'ad hoc' groep op subtiele manier bijhouden, zoals verleden november nog tijdens de 11 novemberviering 'Beyond The Flags' in Ardoois. Zo heeft hij niet alleen de functie van 'voortrekker' verworven maar ook van 'katalysator' van onontgonnen talent. Bruno weet hoe je andermans song moet vertolken, eerbiedigt het origineel maar en legt verfijnd eigen accenten, en blaast zo nieuw leven in de prachtsongs van de groten uit het hele brede veld van de Americana, een **Townes Van Zandt**, een **Johnny Cash**, een **Woody Guthrie**.

Dat alles levert hem het respect op van de steeds bredere kring van luisteraars die hem ontdekken op concerten (want volgens de radio en de TV bestaat hij amper of niet) Doch ook de collega's in het vak dragen hem op handen en overladen hem met lof, en niet alleen om de hierboven opgesomde redenen. Ze coveren immers steeds vaker die dekselse songs van hem. Tot in Nashville zijn er mensen die ze zingen: 'Only If I Wanted To' werd op die wijze een 'klassieker' in zijn repertoire. Nog op een andere wijze is Bruno een kampioen: zijn bindteksten zijn hilarisch en ontwapenend, dank zij zijn droge, laconieke 'Geintse' humor. Het gaat zelden om een ingestudeerd nummer. Bruno is nu eenmaal een meester in de improvisatie. Hij had ook als stand up comedian kunnen scoren...

Last but not least: Bruno is op toneel de charme in persoon, het prototype van de elegante gentleman en als dusdanig ook een ladies' man. Het valt op hoeveel dames vallen voor zijn 'muzikale' uitstraling! Hebben we iets nog niet vermeld? Ja, dat Bruno ook los van de muzikale context een toffe bink is, even spiritueel als bescheiden, attent, beschikbaar, altijd klaar om iemand te helpen met raad en daad. Maar dat moet je hem zeker niet vertellen: hij zou het hoog in zijn bolle kunnen krijgen.

Antoine Légar

JON LANGFORD: PORTRET

Sommige lieden zijn door de natuur begiftigd met meer talenten dan goed voor ze is. **Jon Langford** is zo'n witte merel, iemand die meerdere levens nodig heeft om al zijn begaafdheden naar behoren te ontwikkelen. Wie zijn leven op een A4 wil beschrijven, staat voor een quasi onmogelijke taak. *Music was his first love*, maar je kan niet zeggen dat hij creatief monogaam bleef! Langford (°1957) groeide op in **Newport**, ooit welvarende zeehaven in Wales, maar zwaar op de terugweg. De jonge Jon raakte er dank zij zijn vader Denis doordrongen van de zee en haar verlokkingen, en door de confrontatie met armoede en onrecht in zijn streek werd hij willens nillens 'socialist tot in de kist'. Het maakte de kunstenaar in hem wakker en dan was er enkel nog de vonk nodig... Dat werd dan de punk van de seventies. Sindsdien legde Jon een uniek traject af als muzikant en multimediaal kunstenaar, dat hem in de vroege jaren negentig ten slotte in **Chicago** deed belanden. Het zit 'm in de familie: oudere broer David is een bekend science fiction auteur.

Jons grafische werk, gekoppeld aan zijn schrijfwerk en zijn muziek, vindt men verzameld in prachtige boeken, die we twee jaar geleden, n.a.v. een gedenkwaardige tentoonstelling in **Galerie Link** tijdens de Gentse Feesten, in HVB nr.8 (78e jg.), betitelden als een lusthof-voor-het-oog: *'Nashville Radio. Art, Words, And Music'* (2006) en *'S kull Orchard Revisited'* (2010/11), die laatste met een schitterende cd, wat het interdisciplinaire karakter van zijn werk onderstreept. Beide werken zijn thematisch: *'Nashville Radio'* biedt een alternatieve kijk op de country, *'Skull Orchard Revisited'* maakt een balans op van zijn jeugd en is daarom ook een ontvullende totaalbeeld van zijn geboortestreek. Maar men associeert Langford vooral met de merkwaardige band uit Leeds, de **Mekons**, die een frisse punkattitude combineerden met een alternatieve kunstzinnigheid. Het maakte hen medestanders van o.a. **Brendan Croker** en **Kevin Coyne**, twee figuren die ook hier altijd zeer geliefd waren. Jon begon als drummer, maar werd alras de gitarist van de band, nog zo'n veelzijdig trekje van de man. Mede door zijn inbreng kwam een vruchtbaar huwelijk tot stand tussen enerzijds punk en anderzijds folk en country, wat Langford tevens tot een voortrekker maakt, een sloper van schotten. De Mekons bestaan trouwens nog steeds, met nog ongeveer dezelfde mensen.

80

Het aantal projecten waar Jon vanuit Chicago op één of andere wijze mee verbonden is, is legio. Dat heeft te maken met zijn rusteloze natuur en een niet in te tomen werkzame geest, heel vaak verbonden ook met een goeie zaak (o.a. protest tegen de doodstraf in de V.S., actief medestander van **Rock For Kids** dat achtergestelde kinderen uit Chicago via een muzikale opleiding een plaats in de maatschappij wil geven) Het heeft beslist ook te maken met het feit dat je een wolkenkrabber kan bouwen op Jon, die van thuis waarden meekreeg die tegenwoordig taboe lijken: trouw aan het gegeven woord, eerlijkheid in alle domeinen. Hij benadert de mensen met open vizier... en met een onweerstaanbaar optimisme en dynamisme. **The Three Johns**, **The Waco Brothers** en het eigen collectief **Pine Valley Cosmonauts (PVC)** zijn de bekendste formaties waar hij een actieve rol in vervulde. Hij werkte samen met een leger boeiende artiesten van zeer uiteenlopend pluimage, van **Chip 'Wild Thing' Taylor**, over **Richard Buckner** tot de legendarische Texaanse singer-songwriter **Alejandro Escovedo**. PVC specialiseerde zich zelfs in de interactie met anderen musici, meestal country, maar ook Kevin Coyne nam met PVC een memorabele plaat uit, *'One Day In Chicago'* (2004)

Antoine Légat

AMANDINE

HET EPOS VAN DE OOSTENDSE VISSERSGEMEENSCHAP

In de roman *Amandine* volgt Flor Vandekerckhove verschillende personages uit de Oostendse visserij, vanaf de Visseropstand, over de glorie dagen van de stoomtreilers, de overname van de Oostendse visserij door de Pannenaars, de neergang die ingezet werd met het sluiten van de IJslandse visgronden, de verwoede gevechten van de bootsjowers om een eigen visgebied op te eisen, tot en met de overname van de Oostendse vismijn door de Zeebrugse Visveiling.

Reacties van lezers

'Elk hoofdstuk van *Amandine* staat apart in de stevige constructie die dit boek is geworden. Naast de duidelijke waarde van dit nieuwe boek is de roman een kleinood voor verzamelaars. Het werk is heel creatief en prachtig uitgewerkt. Kosten noch moeite en talent werden gespaard om van het boek ook een kijkobject te maken; de vormgeving zal de verkoop geen windeieren leggen. Met *Amandine* bewijst Flor Vandekerckhove dat enkel hij over de visserij kan schrijven; bij hem geen bijvangsten, geen ondermaatse vis, geen gezeik maar louter erudiet geschrijf...'

Frank Decerf, recensent, in De Auteur

'Genoten! Sterk hoe je je eigen geschiedenis (mengeling tussen fictie en realiteit) mengt met de maritieme geschiedenis en het dan ook nog in een spannend verhaal met een - toch wel - ontroerende ontknoping verwerkt. Een doorleefd, authentiek boek.'

Katrien Vervaele, auteur, Zuienkerke

'Prachtig hoe je fictie met geschiedenis vermengt. De historische context van de vissersopstand, de Rode Vloot, de opkomst van de bokkers, d'Ollanders en teloorgang van de IJslandvisserij boeiden mij bijzonder. Het boek bezit een wat aparte kraft, die de rode draad doorheen het boek voorstelt. Kortom, een koffer verhalen fictie en non-fictie waar elke liefhebber van de zee beslist iets aan heeft.'

Joris Surmont, oud-IJslandvisser en auteur

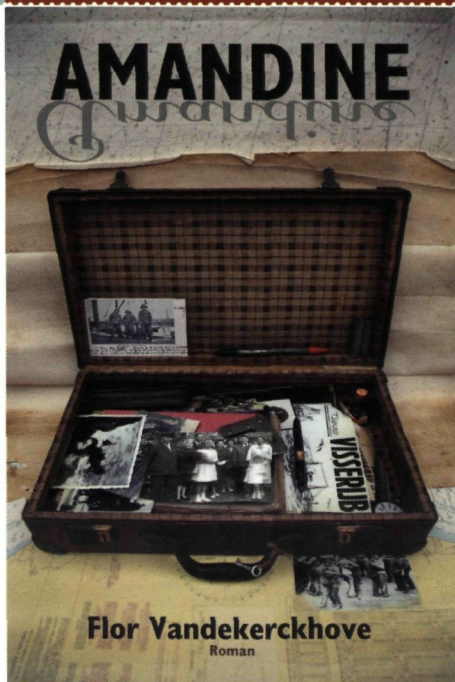
'Ik heb net enkele bladzijden uit *AMANDINE* gelezen: ver-sla-vend, mon vieux! Ik voel onmiddellijk de zee en ruwe landschappen onnoemelijk ver weg.'

Didi de Paris, dichter, Leuven

'Als zedenroman slaagt Vandekerckhove erin zijn personages menselijk en treffend te doen overkomen. Hij weet als geen ander de visserijgemeenschap fijntjes te tekenen. Wanneer in het laatste hoofdstuk alle puzzelstukken in elkaar passen, blijkt het hele verhaal te kloppen. Ook hier houdt de oude vissersmoraal echter stand: 'wat op zee gebeurt, blijft op zee'.'

Paul Van Aelst, recensent, in hvv/boekrecensies

'Ik heb het boek bijna in één adem uitgelezen. De spanning tussen de personages en de subtiele aanzuigkracht van de jonge *Amandine* maken van het verhaal een topper. Proficiat. De visserij belichten kan je als geen ander,

die clan, met hun rites, geheimen en waardigheid... Ik heb er van genoten, voelde me weer dertien, veertien jaar, de periode van de Rederscentrale, de vismijn, radio Oostende en vooral de vertellingen van mijn vader.'

Doris Klausung, Oostende.

'Ik wil je zeggen dat ik je boek met heel veel interesse en plezier gelezen heb. Ik denk dat een boek geslaagd is als de lezer daarop verder fantaseert. Dat is wat ik nu doe. Dus wat mij betreft is je boek zeer geslaagd!'

Johny Lenaerts, auteur, Leuven.

'*Amandine* is een goed boek. Bedankt! Ik kijk al uit naar je volgende.'

Muriel Beuselink, verpleegkundige Godtschalck, Bredene.

'Een spannend raamverhaal. Een vuurzee, een ijszee, en meteen is de toon gezet. *Wahrheit und Dichtung*, droom en werkelijkheid maken er een meeslepend verhaal van. Kortom, een vlot leesbare raamvertelling, sociaal bewogen en met de allures van een detective en zelfs van een spionageverhaal.'

Johan Corveleijn, dichter, Oostende.

'Als voorzitter van de vzw *Tolerant* (tot behoud van het varende erfgoed) ben ik uiteraard geïnteresseerd in de visserij. Ik heb juist *Amandine* uitgelezen. Boeiend, leerzaam en spannend tot op het einde!'

Fanke Lok, behoeder maritiem erfgoed, St.-Job-in't-Goor.

'Het is een zeer interessant boek over geschiedenis, leven en werk van het vissersvolk. Een interessant document dat samengehouden wordt door het verhaal van de ik-figuur, een boek dat gekoesterd zal worden door het nageslacht'

Annie Vanhee, telg uit vissersgeslacht Deckmyn, Bredene.

'Ik vind '*Amandine*' heel boeiend en fascinerend. De combinatie van een fictief levensverhaal en een historisch onderbouwde schets van de visserij is echt geslaagd. (...) Het thema is ook wel universeel. Hoeveel mensen zijn er niet die door oorlogen en andere ellende in de wereld geen familiale roots hebben? (...) Inmiddels een welgemeende proficiat! Ik vind dat je het boek moet insturen voor AKO en andere prijzen.'

Joris Devoogt, journalist, Oostende.

De roman *Amandine* kan gekocht worden in **Standaard Boekhandel Bredene, Boekhandel Luc** (Opex Oostende), **Corman Oostende, Standaard Boekhandel Oostende, To Be Brugge, Raaklijn Brugge, Walry Gent, Limerick Gent, Carpe Diem Tiel, Letters & C° Deinze**. Het kan ook rechtstreeks besteld worden door 24,99 € over te schrijven op rekening 001-1955078-22 van C&DV Productions te De Pinte. Het boek wordt u dan gratis toegestuurd.

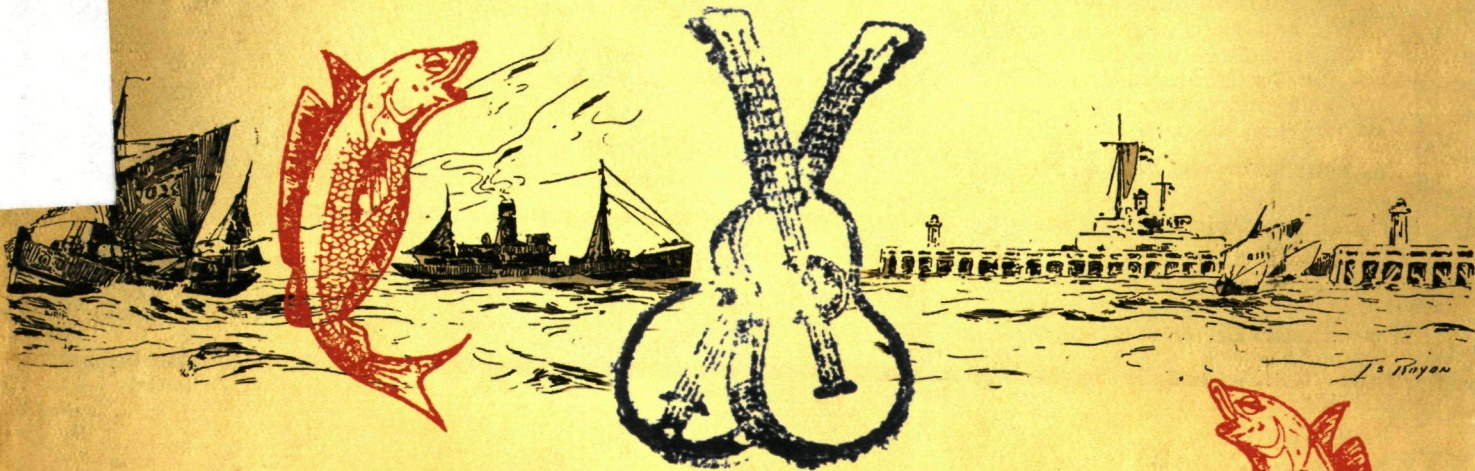
IS DAT NIET PRACHTIG?
DIT TIJDSCHRIFT
WORDT TACHTIG!

HET **VRIJE** VISSERIJBLAD

FEEEST

28 JULI 2013

VRIJSTAAT O. • ZEEDIJK 10 • OOSTENDE

**11
uur**

Carlos Alleene in gesprek
met Flor Vandekerckhove
over diens roman **AMANDINE**

**20
uur**

**PETER HOLVOET-HANSEN
BRUNO DENECKERE & FRIENDS**

**JON LANGFORD
& BARKLEY MCKAY**

* VRIJSTAAT O.

gratis toegang

**OOSTENDE
CULTUURSTAD**

met dank aan de dienst Cultuur
van de Stad Oostende